

JURISPRUDENTIE

**College van beroep
Voor het hoger onderwijs**

2001

© 2002, Bureau CBHO, Den Haag

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor zover het maken van kopieën uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16b Auteurswet 1912 j° het besluit van 20 juni 1974, Stb. 351, zoals gewijzigd bij het Besluit van 23 augustus 1985, Stb. 471 en artikel 17 Auteurswet 1912, dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan de Stichting Reprorecht (Postbus 882, 1180 AW Amstelveen). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) dient men zich tot de uitgever te wenden.

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system of any nature, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permission of the publisher.

Hoewel bij deze uitgave de uiterste zorg is nagestreefd, is het Bureau er zich van bewust dat in de uitgave (druk)fouten en onvolledigheden kunnen voor komen, kan het Bureau hiervoor geen aansprakelijkheid aanvaarden.

Aanbevolen citeerwijze: CBHO 2001, ..

Nr. CBHO 2000/041
(mrs Olivier, De Rijke-Maas, Lubberdink)
15 maart 2001

[In ontvangst nemen] poststuk, onvoldoende frankering, termijnoverschrijding

Awb art. 6:7 en 6:11

Geen rechtsregel verplicht tot het in ontvangst nemen van een onvoldoende gefrankeerd poststuk. Derhalve heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat het bezwaarschrift van appelland op 23 juni 2000 is ingediend, toen het ten tweede male werd aangeboden. Appelland heeft zijn bezwaarschrift dus te laat ingediend. Deze termijnoverschrijding komt voor rekening en risico van appelland, nu deze immers voor voldoende frankering diende zorg te dragen.

Uitspraak in de zaak van:

H. wonende te G., appelland,
tegen
het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen te Groningen,
verweerder,
gemachtigde: mr. M. Lodewegens, medewerster aan verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Door middel van een daartoe strekkend formulier, gedagtekend 30 september 1999, heeft appelland verweerder verzocht om uitschrijving als student en restitutie van collegegeld wegens het behalen van het doctoraal examen op 29 september 1999.

Op dat verzoek is bij besluit van 26 april 2000 namens verweerder afwijzend beslist.

Tegen dat besluit heeft appelland bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 3 november 2000 heeft verweerder het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen dat besluit heeft appelland bij brief, ingekomen bij het College op 15 november 2000, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 27 december 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 22 januari 2001. Daar hebben appelland in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigde hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Het bestreden besluit is met name gebaseerd op de volgende overweging:

“Per brief d.d. 29 mei 2000, welke echter eerst is ontvangen op 23 juni 2000, heeft u tegen bovengenoemd besluit bezwaar aangetekend.

Het College van Bestuur is van oordeel dat het aldus ingediende bezwaarschrift niet binnen de wettelijke termijn van zes weken is ingediend. Daarnaast zijn er geen indicaties dat er sprake is geweest van een *verschoonbare* termijnoverschrijding, zodat het bezwaarschrift ex artikel 6:6 j° 6:7 e.v. Awb niet-ontvankelijk verklaard kan worden.”

Appelland bestrijdt dit besluit op de grond dat het bezwaarschrift door hem verzonden op 29 mei 2000, op tijd behandeld had kunnen worden als deze niet eerst door verweerder geweigerd was wegens onvoldoende frankering. Voorts voert appelland aan dat hij zich niet bewust was te weinig porto voor de zending te hebben betaald.

Bij artikel 6:7 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) is bepaald dat de termijn voor het indienen van een bezwaarschrift zes weken bedraagt.

Artikel 6:11 van de Awb luidt:

“Ten aanzien van een na afloop van de termijn ingediend bezwaar- of beroepschrift blijft niet-ontvankelijkverklaring op grond daarvan achterwege indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de indiener in verzuim is geweest.”

Het College overweegt als volgt.

Geen rechtsregel verplicht tot het in ontvangst nemen van een onvoldoende gefrankeerd poststuk. Derhalve heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat het bezwaarschrift van appelland op 23 juni 2000 is ingediend, toen het ten tweede male werd aangeboden. Appelland heeft zijn bezwaarschrift dus te laat ingediend. Deze termijnoverschrijding komt voor rekening en risico van appelland, nu deze immers voor voldoende frankering diende zorg te dragen.

Het College ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2000/042
(mrs Olivier, De Rijke-Maas, Lubberdink)
15 maart 2001

Termijnoverschrijding, verblijf buitenland, (ontbreken) verplichte advisering, zelf voorzien

Awb art. 8:72 lid 3

Het College merkt op dat verweerder ten onrechte het bezwaar niet heeft voorgelegd aan

de Centrale Commissie Financiële Ondersteuning en appellant niet heeft gevraagd naar de reden van de overschrijding van de termijn voor het instellen van bezwaar.

Het College ziet hierin reden om het besluit te vernietigen. Het College ziet echter aanleiding om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb, de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten. Immers de bezwaarschriftencommissie had niet anders kunnen adviseren dan het bezwaar wegens termijnoverschrijding niet-ontvankelijk te verklaren, nu ook naar het oordeel van het College appellants verblijf in het buitenland noch het overlijden van zijn oma tot verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding leiden.

Uitspraak in de zaak van:

M. wonende te D., appellant,
tegen

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft te Delft, verweerder,
gemachtigde: mr. M.H. Koopman, medewerker aan verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij daartoe strekkend formulier, ontvangen door verweerder op 28 januari 2000, heeft appellant verweerder verzocht hem met ingang van september 2000 financiële ondersteuning te verlenen.

Op dat verzoek is bij besluit van 21 maart 2000 namens verweerder afwijzend beslist.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ontvangen door verweerder op 24 mei 2000, bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 9 oktober 2000 heeft verweerder het bezwaar van appellant niet-ontvankelijk verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 20 november 2000, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 28 december 2000 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 22 januari 2000. Daar hebben appellant in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigde hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

In beroep heeft appellant - samengevat weergegeven - aangevoerd, dat hij op aanraden van verweerders juridische dienst buiten de termijn, wegens studie in het buitenland, bezwaar heeft gemaakt. Verder heeft appellant aangevoerd dat hij in juli en september 2000 telefonische navraag bij verweerder heeft gedaan naar de stand van zaken en dat hem in het laatste gesprek is meegedeeld dat 'het wel tot het eind van de maand kon duren, omdat het een be-

leidskwestie is die in het College van Bestuur behandeld moet worden.' Na telefonisch contact in de eerste week van oktober, heeft hij op 11 oktober 2000 het besluit op bezwaar van 9 oktober 2000, ontvangen. Voorts betoogt appellant dat nu hij niet is gehoord, hij het overlijden van zijn oma twee dagen voor thuiskomst uit het buitenland niet heeft kunnen aanvoeren.

Verweerder heeft in zijn verweerschrift aangevoerd:

"3.2. Met betrekking tot de termijn die geldt voor het indienen van een bezwaar is in artikel 6:7 (abusievelijk is in de beslissing dit artikel vermeld als 6:6) Algemene wet bestuursrecht (Awb) opgenomen dat de termijn voor indienen van een bezwaar zes weken bedraagt en dat deze termijn begint te lopen met ingang van de dag na die waarop het besluit op de voorgeschreven wijze is bekendgemaakt. De beslissing op zijn verzoek dateert van 21 maart 2000 en de termijn verloopt op 3 mei 2000. Het bezwaar van M. van 23 mei 2000 is eerst ontvangen op 30 mei 2000. Het College van Bestuur meent dat toepassing van artikel 6:9, tweede lid Awb niet aan de orde is, aangezien het bezwaarschrift veel later dan een week na het verlopen van de termijn is ontvangen.

3.3. Als sprake zou zijn geweest van verschoonbare termijnoverschrijding had M. ingevolge artikel 6:11 Awb in zijn bezwaar kunnen worden ontvangen. Het College van Bestuur is tot het oordeel gekomen dat geen sprake was van verschoonbare termijnoverschrijding, aangezien het voor rekening en risico van de student is goed voor zijn post te zorgen. In het Centrale deel van het Studentenstatuut, die alle studenten krijgen, worden studenten bij de algemene bepalingen voor bezwaar en beroep erop gewezen dat het niet goed zorgen voor de post, bijvoorbeeld wegens vakantie, geen verschoonbare termijnoverschrijding oplevert. (bijlage 3.3) M. wist, althans had op het moment van vertrek kunnen weten dat hij nog geen beslissing had ontvangen op zijn verzoek om toekenning financiële ondersteuning. Het had in de rede gelegen om adequate voorzieningen te treffen.

3.4. M. voert nog aan dat hij ook door het overlijden van zijn oma het bezwaar te laat heeft ingediend. Het College van Bestuur meent dat deze omstandigheid, hoe vervelend die ook is, geen reden is voor verschoonbare termijnoverschrijding.

3.5. Het College van Bestuur heeft besloten ingevolge artikel 7:3 Awb af te zien van het horen van M. omdat het College van oordeel was en is dat M. kennelijk niet ontvankelijk is in zijn bezwaar. De onder 3.4 vermelde omstandigheid had geen rol gespeeld op de uitkomst van de beslissing."

Artikel 1.2, eerste lid, van de Regeling financiële ondersteuning studenten luidt:

Er is een Commissie ter advisering van het College van Bestuur inzake de financiële ondersteuning van studenten, genaamd 'Centrale Commissie Financiële Ondersteuning' (CCFO). De CCFO adviseert over zowel individuele aanvragen als over het te voeren beleid van de universiteit.

Het College merkt op dat verweerder ten onrechte het bezwaar niet heeft voorgelegd aan de Centrale Commissie Financiële Ondersteuning en appellant niet heeft gevraagd naar de reden van de overschrijding van de termijn voor het instellen van bezwaar.

Het College ziet hierin reden om het besluit te vernietigen. Het College ziet echter aanleiding

om met toepassing van artikel 8:72, derde lid, van de Awb, de rechtsgevolgen van het vernietigde besluit in stand te laten. Immers de bezwaarschriftencommissie had niet anders kunnen adviseren dan het bezwaar wegens termijnoverschrijding niet-ontvankelijk te verklaren, nu ook naar het oordeel van het College appellants verblijf in het buitenland noch het overlijden van zijn oma tot verschoonbaarheid van de termijnoverschrijding leiden.

Gelet op het voren overwogene komt het College aan een beoordeling van het materiële geschil niet toe.

Ingevolge het bepaalde bij artikel 7.66, tweede lid, van de WHW in verbinding met artikel 8:74, eerste lid, van de Awb dient verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht ad f 60,- te vergoeden.

Verweerder dient op na te melden wijze in de proceskosten van appellant te worden veroordeeld.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het besluit van 9 oktober 2000;
- bepaalt dat de gevolgen ervan in stand blijven;
- bepaalt dat de Technische Universiteit Delft aan appellant het door hem verschuldigde griffierecht ten bedrage van f 60,- (zegge: zestig gulden) vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de proceskosten tot een bedrag van f 7,25 (zegge: zeven gulden en vijftwintig centen). Dit bedrag dient door de Technische Universiteit Delft te worden betaald aan appellant.

□

Nr. CBHO 2000/044

(mrs Loeb, Borman, Mollee)

20 maart 2001

Collegegeld, inschrijving, niet-bekostigd en aangewezen onderwijsaanbod, studiefinanciering

WHW art. 1.2, 1.8, 7.37 lid 2, 7.48 lid 2, bijlage bij de wet

De Kweekschool voor vroedvrouwen, de opleiding tot verloskundige, te Amsterdam is geen in bedoelde bijlage opgenomen instelling, terwijl de desbetreffende school evenmin anderszins valt te rangschikken onder het in artikel 7.48, vierde lid, vermelde onderwijsaanbod. Dat ap-

pellante, naar zij stelt voor het volgen van het onderwijs studiefinanciering geniet, maakt dat niet anders.

Uitspraak in de zaak van:

S. wonende te O., appellante,

tegen

het college van bestuur van de Vrije Universiteit Amsterdam te Amsterdam, verweerder, gemachtigde: mr. M.A. Daniëls, werkzaam bij verweerdens universiteit.

1. Procesverloop

Bij besluit van 10 oktober 2000 is namens verweerder een verzoek van appellante haar in te schrijven voor de opleiding pedagogische wetenschappen aan verweerdens universiteit afgewezen.

Bij brief van 12 oktober 2000 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 30 oktober 2000 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellante bij brief, ingekomen bij het College op 22 november 2000 beroep ingesteld

Van verweerder is op 9 januari 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 februari 2001. Daar heeft verweerder zijn standpunt nader toegelicht.

2. Overwegingen

Het bestreden besluit van 30 oktober 2000 is met name gebaseerd op de volgende overwegingen:

"Bij de inschrijving aan de Vrije Universiteit [hebt u] aangegeven een bewijs van betaald collegegeld te zullen overleggen van de Kweekschool voor vroedvrouwen te Amsterdam in verband met de daar te volgen opleiding voor verloskundige.

Helaas kan dit bewijs niet gelden als betaling voor de opleiding pedagogiek aan onze universiteit omdat deze opleiding niet is opgenomen in het Centraal register opleidingen hoger onderwijs. [U] dient derhalve aan onze universiteit collegegeld te betalen."

In beroep heeft appellante doen aanvoeren - samengevat weergegeven - dat verweerder heeft miskend dat een eenmalige inschrijving aan en betaling van het collegegeld bij een HBO-instelling voldoende is om gelijktijdig ook nog een andere opleiding in het hoger onderwijs te mogen volgen en tentamens te doen.

Het College overweegt als volgt.

Ingevolge het bepaalde in artikel 7.37, tweede lid, van de WHW - voor zover thans van belang - wordt niet tot inschrijving aan een bekostigde opleiding overgegaan, dan nadat het bewijs is

geleverd dat het verschuldigde collegegeld is voldaan.

Vrijstelling van de verplichting tot betaling van collegegeld wordt ingevolge artikel 7.48, tweede lid, van de WHW - onder bepaalde omstandigheden - verleend, indien de betrokkene is ingeschreven voor een opleiding aan een hogeschool. Ingevolge artikel 1.2 en 1.8 van de WHW wordt onder hogeschool in dit verband verstaan een bekostigde hogeschool als opgenomen in de bijlage bij de WHW.

De Kweekschool voor vroedvrouwen, de opleiding tot verloskundige, te Amsterdam is geen in bedoelde bijlage opgenomen instelling, terwijl de desbetreffende school evenmin anderszins valt te rangschikken onder het in artikel 7.48, vierde lid, van de WHW vermelde onderwijsaanbod. Dat appellante, naar zij stelt voor het volgen van het onderwijs studiefinanciering geniet, maakt dat niet anders.

Nu appellante niet heeft voldaan aan de verplichting om collegegeld te betalen, kon verweerder appellante niet inschrijven, als door haar verzocht.

Gelet op het vorenstaande moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Er zijn geen termen voor een proceskostenveroordeling.
Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2000/045
(mrs Loeb, Borman, Mollee)
20 maart 2001

Bijzondere omstandigheid, inrichting studieprogramma, overmacht, studiejaar, tempobeurs

WHW art. 1.1, onderdeel k, 16.9b; Regeling financiering student i.v.m. Tempobeurs studiejaar 1998-1999 RuG art. 2 lid 1, en 7

Het betoog van appellante dat verweerder de studiepunten in september en oktober 1999 ten onrechte aan het studiejaar 1998-1999 heeft toegekend faalt. In gevolge artikel 1.1, onderdeel k, van de WHW is het studiejaar het tijdvak dat aanvangt op 1 september en eindigt op 31 augustus van het daaropvolgende jaar.

Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het niet behalen van de voort-

gangsnorm slechts in beperkte mate is toe te schrijven aan de enkele bijzondere omstandigheid, die de vertraging in het afstuderen heeft veroorzaakt. Door het studieprogramma voor het desbetreffende studiejaar zo in te richten, dat een beperkte tegenslag van twee maanden in de tweede helft van het studiejaar hem verhinderde om, gerekend over het gehele studiejaar, de vereiste 21 studiepunten te behalen, heeft appellante een keuze gemaakt, waarvan verweerder de gevolgen in de sfeer van de ondersteuning uit het Tempobeursfonds voor zijn rekening heeft mogen laten. Overigens heeft appellante gedurende het desbetreffende studiejaar in het geheel geen studiepunten behaald. Voorts is niet gebleken van zodanige bijzondere omstandigheden dat geoordeeld moet worden dat verweerder in redelijkheid niet heeft kunnen nalaten om toepassing te geven aan artikel 7 van de Regeling.

Uitspraak in de zaak van:

J. wonende te G., appellante,
tegen

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen te Groningen, verweerder,
gemachtigde: mr M.J. Lodewegens, medewerker bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij aanvraag formulier met begeleidende brief, ingekomen bij verweerder op 9 december 1999, heeft appellante verweerder verzocht om hem financiële ondersteuning uit het Tempobeursfonds te verlenen.

Bij besluit van 18 mei 2000 is op dat verzoek namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief, ingekomen bij verweerder op 6 juni 2000, heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 11 oktober 2000 heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellante bij brief, ingekomen bij het College op 22 november 2000, beroep ingesteld. Bij brief van 19 december 2000 heeft hij het van gronden voorzien.

Van verweerder is op 19 januari 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 februari 2001. Daar hebben appellante in persoon en verweerder hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Het bestreden besluit van 11 oktober 2000 is met name gebaseerd op de volgende overwegingen:

"(...) uitgangspunt bij ondersteuning uit het Tempobeursfonds is, dat er in een studiejaar nominaal 42 studiepunten kunnen worden behaald. Uit het aanvraagformulier blijkt dat

u op grond van de onderhavige, bijzondere omstandigheden twee maanden studievertraging heeft opgelopen. Dit betekent dat u gedurende het resterende deel van het jaar, te weten tien maanden, naar rato nog nominaal 35 studiepunten kon behalen, en dat u derhalve ruimschoots aan de studievoortgangsnorm had kunnen voldoen. Zolang een student gelegenheid heeft gehad om aan de studievoortgangsnorm te voldoen, komt deze eenvoudigweg niet voor financiële ondersteuning op grond van de Tempobeursregeling in aanmerking.

Het feit dat de vertraging als zodanig in het kader van de Afstudeerfondsregeling is erkend, doet aan dit uitgangspunt niet af. De studievertraging heeft betrekking op de in het betreffende studiejaar gehaalde studiepunten. Studiepunten worden toegerekend aan c.q. toegekend in het studiejaar waarin formeel de prestatie ervoor is geleverd. Een studiejaar begint altijd op 1 september en eindigt op 31 augustus van het jaar erop volgend."

In beroep heeft appellant het volgende aangevoerd:

"Ik heb (...) beroep gedaan op hardheidsclausule die er voor zorgt dat mijn zaak buiten deze regel om kan worden behandeld. Ik ben namelijk van mening dat de regel in mijn geval leidt tot onredelijkheid. Het is voor mij onmogelijk genoeg te nemen met de constatering dat er nog steeds 10 maanden over waren om aan de tempobeursnorm te voldoen. Ik doe nadrukkelijk een beroep op het gelijkheidsbeginsel: ik ben van mening dat ik net zoals andere studenten, 12 maanden de beschikking moet hebben om aan de tempobeursnorm te voldoen. Daar was mijn studieprogramma namelijk ook op ingericht. Indien een student in deze periode, buiten zijn schuld om, een vertraging van twee maanden oploopt, lijkt het mij nog steeds niet meer dan logisch dat zijn periode om aan de tempobeursnorm te voldoen eveneens met twee maanden verlengd wordt.(...). Juist omdat de logica mij zo onweerlegbaar doet voorkomen, heb ik de toekenning van twee maanden extra beurs van het Afstudeerfonds als bevestiging van deze wijze van beredenering gezien. (...).

Een en ander wordt wellicht ook duidelijk door als volgt te beargumenteren. Volgens de optiek van het tempobeurs besluit zou de IBG namelijk na reeds 21 weken kunnen vaststellen van welke studenten de beurs wordt omgezet in een lening. Er is gedurende die periode namelijk de gelegenheid geweest om de tempobeursnorm van 21 studiepunten te behalen. Wat in praktijk echter gebeurt, is dat de student dan een waarschuwing krijgt. Pas na precies twaalf maanden worden concreet vastgesteld welke studenten niet aan de tempobeursnorm hebben voldaan. De student krijgt ten behoeve van de studievoortgangsnorm dus precies een jaar de gelegenheid om aan de tempobeursnorm te voldoen. In mijn optiek doet zich de situatie voor dat het Tempobeursfonds, dat als doel heeft "studenten die wegens bijzondere omstandigheden studievertraging hebben opgelopen te ondersteunen" (...), strengere regels hanteert dan de IBG zelf. Het tempobeursfonds is immers bereid slechts 10 maanden ter beschikking te stellen aan studenten om hun norm te halen, terwijl de IBG er 12 toekent.

(...)

Er kan van mij redelijkerwijs niet verwacht worden dat ik bij het maken van mijn studieplanning rekening hou met de mogelijkheid dat er twee maanden vertraging optreden door een cycloon.

De constatering dat ik na de vertraging niet heb gepoogd de scriptie sneller te laten nakijken treft ook geen doel: het zou 4 studiepunten hebben opgeleverd waarmee de tempobeurs norm van 21 punten alsnog niet zou zijn gehaald. Indien bovendien de studiepunten voor de stage eerder zouden zijn toegekend, dan zouden in totaal 4 + 12 studiepunten zijn geoogst waarmee nog niet aan de norm zou zijn voldaan. Samengevat was het onmogelijk om na terugkomst nog voor 31 augustus 21 punten te behalen. Ik had de 8 punten gekoppeld aan de twee extra maanden nodig.

Een cruciaal aspect is tevens dat de vertraging plaatsvond ver voorbij de helft van het studiejaar. Indien de 2 maanden aan het begin van het studiejaar verloren zouden zijn gegaan dan was het veel realistischer zijn geweest om mijn studieprogramma zodanig aan te passen dat er in de resterende 10 maanden aan de tempobeursnorm zou zijn voldaan (Ik zou overigens nog wel van mening zijn geweest dat ik twee maanden extra compensatietijd tot mijn beschikking zou moeten krijgen). Mijn planning was echter zodanig dat ik na terugkomst uit Australië, op 22 juni, nog een maand had voor het bijbehorende verslag en ruim 1 maand voor een colloquium. Een extra stage van twee maanden was uiteraard met geen mogelijkheid in deze situatie te passen zonder de 'deadline' van 31 augustus te passeren.

(...)

De keuzes die ik heb gemaakt met betrekking op mijn studieplanning zijn allemaal gebaseerd op de veronderstelling dat ik, net zoals elke andere student, twaalf maanden tot mijn beschikking zou hebben om mijn curriculum onderdelen en de bijbehorende studiepunten te halen. Dit acht ik nog steeds een verstandig besluit: ik heb zodanig gepland dat mijn twaalf maanden maximaal benut werden. Er kan niet van mij verwacht worden dat ik rekening houd met twee maanden vertraging door een orkaan. Deze planning is goedgekeurd door de examencommissie, zowel voor de vertraging (bijlage 16), als na de vertraging met aangepast programma (bijlage 15). Tevens heb ik bewezen dat mijn planning toereikend was om in een periode van twaalf maanden aan de tempobeurs norm te voldoen. Ik heb namelijk na de twee extra maanden, dus na twaalf maanden studeren, 28 studiepunten behaald."

Artikel 16.9b van de WHW, luidt, na wijziging bij wet van 29 juni 2000, Stb. 2000, 286, - voor zover hier van belang - als volgt:

1. Onverminderd artikel 7.51 treft het instellingsbestuur van een universiteit of hogeschool een financiële voorziening ten aanzien van een student die op grond van een van de artikelen 10.7 of 10.8 van de Wet studiefinanciering 2000 geen aanspraak kan maken op studiefinanciering op de voet van hoofdstuk 3 van die wet, indien de student naar het oordeel van het instellingsbestuur door bijzondere omstandigheden het bij of krachtens de artikelen 10.6 tot en met 10.8 van die wet bepaalde resultaat niet heeft behaald. Deze financiële voorziening is zodanig dat de betrokkene niet in een slechtere financiële situatie wordt gebracht dan wanneer hij studiefinanciering zou hebben genoten zonder toepassing van artikel 10.6 van de Wet studiefinanciering 2000.

2. De bijzondere omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, zijn de bijzondere omstandigheden, genoemd in artikel 7.51, tweede lid. Bij de toepassing van het eerste lid betreft het instellingsbestuur als bijzondere omstandigheid tevens de omstandigheid dat de opleiding zodanig is ingericht dat de student redelijkerwijs niet in staat is geweest het in dat lid bedoelde resultaat te behalen.

Artikel 2, eerste lid, van verweerdere Regeling inzake een financiële voorziening voor studenten in verband met de "Tempobeurs" betrekking hebbend op het studiejaar 1998-1999 (hierna: de Regeling) luidt – voor zover hier van belang – als volgt:

Door het College van Bestuur kan ten behoeve van een student die wegens ziekte, lichamelijke, zintuiglijke of andere functiestoornis, bijzondere familie-omstandigheden, zwangerschap of onderwijskundige overmacht als bedoeld in artikel 2.1, eerste lid van het Uitvoeringsbesluit of (...), in het studiejaar 1998-1999 niet in staat is geweest om te voldoen aan de in de WSF neergelegde norm van 21 studiepunten, in principe een financiële voorziening vanwege de universiteit worden toegekend ingeval door die student

wordt voldaan aan de causaliteitseis zoals bedoeld in het tweede lid.”

Artikel 7 van de Regeling luidt:

In bijzondere gevallen van onbillijkheden van overwegende aard kan de financiële voorziening ten behoeve van een student worden toegekend.

Niet is in geschil dat appelland door overmacht in de maanden maart en april 1999 studievertraging heeft opgelopen. Voorts staat vast dat appelland desondanks aan het onderwijs heeft deelgenomen, doch geen studiepunten heeft behaald.

Het betoog van appelland dat verweerder de studiepunten in september en oktober 1999 ten onrechte aan het studiejaar 1998-1999 heeft toegekend faalt. In gevolge artikel 1.1, onderdeel k, van de WHW, is het studiejaar het tijdvak dat aanvangt op 1 september en eindigt op 31 augustus van het daaropvolgende jaar.

Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat het niet behalen van de voortgangsnorm slechts in beperkte mate is toe te schrijven aan de enkele bijzondere omstandigheid, die de vertraging in het afstuderen heeft veroorzaakt. Door het studieprogramma voor het desbetreffende studiejaar zo in te richten, dat een beperkte tegenslag van twee maanden in de tweede helft van het studiejaar hem verhinderde om, gerekend over het gehele studiejaar, de vereiste 21 studiepunten te behalen, heeft appelland een keuze gemaakt, waarvan verweerder de gevolgen in de sfeer van de ondersteuning uit het Tempobeursfonds voor zijn rekening heeft mogen laten. Overigens heeft appelland gedurende het desbetreffende studiejaar in het geheel geen studiepunten behaald.

Voorts is niet gebleken van zodanige bijzondere omstandigheden dat geoordeeld moet worden dat verweerder in redelijkheid niet heeft kunnen nalaten om toepassing te geven aan artikel 7 van de Regeling.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Er is geen aanmelding tot een proceskostenveroordeling.
Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2000/046
(mrs Olivier, Mollee, Borman)

30 mei 2001

Afstudeerfonds, termijn aanvraag

WHW art. 7.51 lid 1; Afstudeerregeling 1999-2000 RUG art. 12 lid 1

Naar het oordeel van het College is appelland er niet in geslaagd aan te tonen dat dit veroorzaakt is doordat hij omtrent de voorgeschreven aanvraagperiode door een medewerker van het STAG verkeerd is ingelicht. Het College acht zulks ook overigens niet erg aannemelijk. Het College wijst erop dat in het voorgaande studiejaar een aanvraag om ondersteuning moest worden ingediend vóór 30 september van het studiejaar na dat waarin de studievertraging was opgetreden. De nieuwe regeling voor het studiejaar 1999-2000 hield in dat de aanvraag moest worden gedaan tussen 1 november en 15 januari van dat studiejaar. Nooit is er sprake van geweest dat de tussentijdse aanvraag is afgeschaft en dat de aanvraag om ondersteuning voortaan eerst bij het einde van de studie-financieringstermijn behoefde te worden gedaan. Dat de aanvraag niet meer vóór 30 september maar tussen 1 november en 15 januari moest worden gedaan moet gelet op het tijdstip waarop deze wijziging van de procedure is vastgesteld (mei 1999) bij de medewerkers van de STAG bekend zijn geweest. Indien de medewerker, die appelland heeft gesproken, daarvan nog niet op de hoogte zou zijn geweest, dan valt niet in te zien waarom deze aanvraag die appelland kwam indienen niet zou worden ingenomen, omdat hij dan in de onjuiste veronderstelling moet hebben verkeerd dat de aanvraag nog vóór 30 september kon worden gedaan.

Uitspraak in de zaak van:

E. wonende te G., appelland,
tegen

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen, te Groningen,
verweerder, gemachtigde: mr. M. Lodewegens,
werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij formulier, gedagtekend 16 februari 2000, met begeleidende brief, heeft appelland bij verweerder een verzoek ingediend om tussentijdse toekenning van financiële ondersteuning.

Op dat verzoek is bij besluit van 20 april 2000 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 31 mei 2000, ingekomen bij verweerder op 15 juni 2000, heeft appelland daartegen bezwaar gemaakt.

Bij een op 11 oktober 2000 verzonden besluit heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, gedagtekend 20 november 2000 en bij het College binnengekomen op 22 november 2000, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 15 maart 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 april 2001, waar appellant en verweerder hun standpunten nader hebben toegelicht.

2. Overwegingen

Het besluit van 20 april 2000 is met name gebaseerd op de volgende overwegingen:

"Het College van Bestuur is van mening dat wij uw verzoek voor financiële ondersteuning voor een omstandigheid die heeft plaatsgevonden gedurende het studiejaar 1998-1999, op grond van artikel 12 lid 1 van de "Afstudeerfondsregeling 1999-2000", niet meer in behandeling kunnen nemen.

Dit verzoek had u, dan wel uw zaakwaarnemer, tussen 1 november 1999 tot uiterlijk 15 januari 2000 moeten indienen.

Aan deze regeling is genoegzaam bekendheid gegeven; de "Afstudeerfondsregeling 1999-2000" is gepubliceerd in de UK en behoort als bijlage bij het Studentenstatuut.

Uw aanvraag wordt niet in behandeling genomen, aangezien deze niet tijdig is ingediend.

Het bestreden besluit van 11 oktober 2000 is met name gebaseerd op de volgende overwegingen:

"Van de zijde van ons College is aangevoerd dat studenten die een beroep op financiële ondersteuning uit het Afstudeerfonds willen doen, tussen 1 november 1999 en 15 januari 2000 daartoe een schriftelijk verzoek kunnen richten tot het College van Bestuur.

Over voornoemde procedure wordt uitgebreid en op diverse wijzen gecommuniceerd, onder meer in het *Studentenstatuut* (dat iedere student thuisgestuurd krijgt), in de betreffende beschikking inzake de tussentijdse toekenning, alsmede in de *Universiteitskrant (UK)*.

Er kan bij studenten die een aanvraag om financiële ondersteuning uit het Afstudeerfonds doen in redelijkheid dan ook geen twijfel bestaan over de hierbij te volgen procedure.

Indien een student zelf op enig moment (tijdelijk) niet in staat is voor zijn of haar belangen op te komen, dan dient deze voor het behartigen van zijn belangen een zaakwaarnemer aan te stellen.

Wat betreft de beweerdelijk onjuiste mededelingen van het STAG, is niet komen vast te staan, dat het aannemelijk is dat door een baliemedewerker van STAG een onjuist indieningstermijn is genoemd.

Mede gezien de hierbij voor de student betrokken belangen, zijn de baliemedewerkers van het STAG uiterst terughoudend in het met stelligheid verstrekken van specifieke informatie. Slechts indien het gaat om informatie van meer algemene aard, beantwoorden baliemedewerkers dergelijke door studenten gestelde vragen. Uitsluitend over concrete vragen in individuele gevallen kan slechts worden gegeven door de terzake deskundige functionarissen, de studenten-decanen.

Het is derhalve geenszins ondenkbaar dat de wijze waarop u uw vraag heeft geformuleerd, heeft geleid tot hetgeen u zelf noemt "een *miscommunicatie met STAG*".

Zo deze miscommunicatie al heeft plaatsgevonden, dan kan het risico hiervoor slechts voor uw eigen rekening komen. Althans niet voor de rekening van de universiteit."

In beroep heeft appellant aangevoerd, dat hij – samengevat weergegeven – vóór 30 september 1999 bij het Studenten Adviesbureau Groningen (STAG) informatie heeft ingewonnen over financiële ondersteuning in verband met het vervullen van een bestuursfunctie. Daar heeft een medewerkster van verweerder hem meegedeeld dat "[hij zich] absoluut niet behoefde te haasten, omdat [hij zich] pas wanneer [zijn] studiefinanciering zou stoppen moest melden" en "dat alles in orde zou komen wanneer [hij zich] aan het einde van [zijn] recht op studiefinanciering zou melden en dat het heel eenvoudig was." Nu verweerder in zijn bestreden besluit stelt dat STAG-medewerkers uiterst terughoudend zijn in het stellig verstrekken van informatie, is het merkwaardig dat het STAG zich als dé informatiebalie voor de studenten manifesteert. Voorts stelt appellant voor waar te hebben aangenomen wat hem bij het STAG is meegedeeld en waarop hij meende gerechtvaardigd te kunnen vertrouwen; en dat de uitgereikte brochures de meest recente informatie bevatten en hij de juistheid daarvan niet in twijfel behoefde te trekken.

In het verweerschrift heeft verweerder het volgende aangevoerd:

"Hierover merkt ons College het volgend op. In de "Afstudeerfondsregeling 1999-2000" (Afstudeerfondsregeling) is uitvoering gegeven aan art. 7.51 lid 1 en 4 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW oud). De Afstudeerfondsregeling beoogt studenten die wegens bijzondere omstandigheden studievertraging oplopen waardoor het afsluitend examen niet binnen de gemengde studiefinancieringsperiode kan worden afgesloten, financieel te ondersteunen. In het studiejaar volgend op dat waarin de bijzondere omstandigheid heeft plaatsgevonden, moet de student een zgn. tussentijdse aanvraag indienen. De student ontvangt vervolgens een tussentijdse toekenning, waarbij *in beginsel* financiële ondersteuning wordt toegekend. Gedurende de laatste drie maanden van de gemengde studiefinancieringsperiode tot een maand daaropvolgend, kan de student op grond van de in de tussentijdse toekenning(en) voorwaardelijk toegekende rechten, een verzoek indienen tot *definitieve* vaststelling van de omvang van de financiële ondersteuning.

Wat betreft de beweerdelijk onjuiste mededeling van het STAG, wordt door de baliemedewerkers ontkend dat over de bij deze medewerkers zeer bekende termijnen, onjuist zou zijn geïnformeerd. Bovendien geven deze medewerkers slechts antwoord op concrete vragen (zoals de termijn voor het indienen van een aanvraag), maar wordt er nimmer vooruitgelopen op de beslissing van het College van Bestuur omtrent de aanvraag."

Artikel 7.51, eerste lid, aanhef en onderdeel c, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), luidt - voor zover hier van belang - als volgt:

1. Het instellingsbestuur van een universiteit (...) treft een voorziening ter financiële ondersteuning ten behoeve van de student ten aanzien van wie zich ieder van de navolgende feiten voordoet: (...).

c. in de periode waarin met het oog op het volgen van een opleiding aan een instelling (...) studiefinanciering op de voet van de artikelen 15 tot en met 16a van de Wet studie-

financiering 2000 werd genoten, doen zich een of meer, in het tweede lid genoemde, bijzondere omstandigheden voor of hebben zich voorgedaan, en (...)

Ingevolge artikel 7.51, tweede lid onderdeel d, van de WHW, is het lidmaatschap van het bestuur van een studentenorganisatie een omstandigheid die bij de toepassing van een voorziening ter financiële ondersteuning ten behoeve van de student in aanmerking wordt genomen.

Artikel 12, eerste lid, van de Afstudeerfondsregeling 1999-2000 (hierna: de Regeling) luidt:

1. Voorwaarde voor het ontstaan van enige aanspraak op ondersteuning uit het Afstudeerfonds door de universiteit is dat de student iedere bijzondere omstandigheid genoemd in artikel 3 die tot studievertraging kan leiden, na afloop van het betreffende studiejaar aanmeldt bij het College van Bestuur. De aanmelding dient te geschieden in de periode 1 november tot uiterlijk 15 januari van het studiejaar volgend op dat waarin de desbetreffende bijzondere omstandigheid zich heeft voorgedaan.

Als hij dit nalaat, wordt zijn aanmelding over dat jaar niet meer in behandeling genomen, tenzij er sprake is geweest van overmacht.

Het College overweegt als volgt.

Appellant heeft zijn aanvraag om ondersteuning na 15 januari 2001, derhalve te laat ingediend.

Naar het oordeel van het College is appellant er niet in geslaagd aan te tonen dat dit veroorzaakt is doordat hij omtrent de voorgeschreven aanvraagperiode door een medewerker van het STAG verkeerd is ingelicht. Het College acht zulks ook overigens niet erg aannemelijk. Het College wijst erop dat in het voorgaande studiejaar een aanvraag om ondersteuning moest worden ingediend vóór 30 september van het studiejaar na dat waarin de studievertraging was opgetreden. De nieuwe regeling voor het studiejaar 1999-2000 hield in dat de aanvraag moest worden gedaan tussen 1 november en 15 januari van dat studiejaar. Nooit is er sprake van geweest dat de tussentijdse aanvraag is afgeschaft en dat de aanvraag om ondersteuning voortaan eerst bij het einde van de studiefinancieringstermijn behoefde te worden gedaan. Dat de aanvraag niet meer vóór 30 september maar tussen 1 november en 15 januari moest worden gedaan moet gelet op het tijdstip waarop deze wijziging van de procedure is vastgesteld (mei 1999) bij de medewerkers van de STAG bekend zijn geweest. Indien de medewerker, die appellant heeft gesproken, daarvan nog niet op de hoogte zou zijn geweest, dan valt niet in te zien waarom deze aanvraag die appellant kwam indienen niet zou worden ingenomen, omdat hij dan in de onjuiste veronderstelling moet hebben verkeerd dat de aanvraag nog vóór 30 september kon worden gedaan.

Het College acht voorts van belang dat, indien appellant al is ingelicht op de wijze zoals hij stelt, hij daarover toch nadere informatie had moeten inwinnen, aangezien deze inlichting geheel in strijd was met hetgeen over de regeling in diverse voor appellant kenbare publicaties was opgenomen.

Gelet op het vorenstaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Er zijn geen termen voor een proceskostenveroordeling.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2000/052
(mrs Loeb, Borman, Mollee)
20 maart 2001

Bijzondere omstandigheid (psychische klachten), studie-adviseur, tempobeurs

WHW art. 16.9b; Regeling financiële ondersteuning studenten en auditoren 1994 art. 2.2 lid 1 en 2, 4 toelichting

Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet aannemelijk is geworden dat appellant enkel ten gevolge van zijn psychische problemen niet tenminste tien studiepunten heeft kunnen behalen. Daarbij is van belang dat de bedoelde problemen zich slechts gedurende een gedeelte van het studiejaar – de studie-adviseur acht blijkens een verklaring van 9 oktober 1997 een vertraging van 5 maanden vanaf februari 1995 aanwezig – voordeden en appellant – blijkens de behaalde zes studiepunten – in ieder geval ook in die periode in staat was enige studievoortgang te boeken.

Uitspraak in de zaak van:

B. wonende te A., appellant,
tegen
het college van bestuur van de Universiteit Utrecht te Utrecht, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief, ingekomen bij verweerder op 22 maart 2000, heeft appellant verweerder verzocht om hem financiële ondersteuning voor het studiejaar 1994–1995 te verlenen.

Bij besluit van 21 juni 2000, verzonden op 22 juni 2000, is op dat verzoek namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 2 augustus 2000 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 30 oktober 2000 heeft verweerder het bezwaar van appellant ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 8 december 2000, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 25 januari 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 februari 2001. Daar heeft appellant zijn standpunt nader toegelicht.

2. Overwegingen

Het besluit van 21 juni 2000 is met name gebaseerd op de volgende overwegingen:

"(...): om voor vergoeding van de tempobeurs in aanmerking te komen moet er zijn voldaan aan het vereiste van dubbele causaliteit: het niet behalen van de temponorm moet het gevolg geweest zijn van bijzondere omstandigheden. Dat wil zeggen dat er sprake moet zijn geweest van overmacht van zodanige aard dat *alleen* hierdoor de temponorm niet kon worden behaald (...) Gelet op deze studievoortgang moet worden geconstateerd dat het niet aanmerkelijk is dat het feit dat u in 1994/95 niet aan de temponorm van 10 punten hebt voldaan uitsluitend het gevolg geweest is van de door u aangevoerde psychische problemen. Derhalve is er geen sprake van dubbele causaliteit en is er dus geen reden om u de tempobeurs voor het studiejaar 1994/95 te vergoeden."

Het bestreden besluit van 30 oktober 2000 is met name gebaseerd op de volgende overwegingen:

"Zonder voorbij te willen gaan aan de ernst van uw psychische problemen en de gevolgen van die problemen voor u (zoals u schrijft in uw brief van 30 september jl.) blijven wij van oordeel dat deze problemen niet de enige oorzaak zijn van het niet behalen van de temponorm in het studiejaar 1994/95. In dit verband hebben wij gekeken naar uw studieverleden en geconcludeerd dat niet voldaan is aan het vereiste van de zogenoemde "dubbele causaliteit."

In beroep heeft appellant met name het volgende aangevoerd:

"(...) in dat studiejaar (1994-1995) was er sprake van een bijzondere omstandigheid. Die omstandigheid heeft er voor gezorgd dat ik niet in staat was te studeren, (...)"

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

"Wij (...) ontkennen [niet] dat er in het studiejaar 1994/1995 sprake was van een bijzondere omstandigheid (t.w. psychische problemen) bij de heer B. Wij bestrijden ook niet dat die omstandigheid een studievertraging tot gevolg had.

Om voor vergoeding van de tempobeurs in aanmerking te komen is het echter nodig dat de vertragende omstandigheden waarop de heer B zich heeft beroepen (psychische problemen) de doorslaggevendende reden zijn geweest van het niet behalen van de temponorm in het studiejaar 1994/1995 (10 studiepunten). Gelet op het studieverleden van de heer B - waarbij wij de studiejaren vanaf september 1990 hebben betrokken - zijn wij van oordeel dat niet geconcludeerd kan worden dat de psychische problemen de doorslaggevendende

reden zijn geweest van het niet behalen van de temponorm in 1994/1995. (...)"

Het College overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 16.9b, eerste lid, van de WHW, treft het college van bestuur van een universiteit een voorziening ter financiële ondersteuning ten behoeve van een student die naar zijn oordeel door bijzondere omstandigheden in een studiejaar niet de norm van de studievoortgang - in het studiejaar 1994 -1995: ten minste 10 studiepunten - heeft behaald.

Artikel 2, eerste en tweede lid, van de Regeling financiële ondersteuning studenten en auditoren 1994 luidt:

1. Ieder, die door bijzondere omstandigheden als bedoeld in de artikelen 4 t/m 6 buiten staat gebleken is om het in artikel 17b, eerste lid, van de Wet op de studiefinanciering vastgestelde aantal studiepunten te behalen, en die daardoor op grond van artikel 31a van de WFSF geen aanspraak kan maken op studiefinanciering op de voet van de artikelen 15 tot en met 17 van die wet, kan een verzoek richten aan het College van Bestuur voor financiële ondersteuning.

2. Het verzoek vermeldt de omstandigheden als bedoeld in artikel 4 t/m 6, en wordt ingediend bij het College van bestuur. Voor het verzoek wordt gebruik gemaakt van het daartoe ingerichte formulier.

In de toelichting bij artikel 4 van de Regeling is het volgende opgenomen:

"Ten aanzien van studenten die door omstandigheden bedoeld in artikel 5 van de regeling vertragen, vindt (ongeacht de hoogte van de studievoortgangsnorm) individuele beoordeling plaats, na toetsing door de faculteit.

"Verantwoord studeergedrag" (hoe zijn de studieprestaties in de periode dat de omstandigheden niet speelden; heeft men optimaal gebruik gemaakt van de onderwijs - en tentamenmogelijkheden die de opleiding biedt, is er gebruik gemaakt van de mogelijkheid tot uitschrijving, etc) van betrokkenen wordt hierbij meegewogen in de beoordeling."

Niet in geschil is dat appellant in het studiejaar 1994-1995 psychische problemen heeft onderhouden, waardoor hij studievertraging heeft opgelopen. Voorts staat vast dat appellant desondanks wel aan het onderwijs heeft deelgenomen, doch slechts 6 studiepunten, derhalve te weinig om te voldoen aan de tempobeursnorm, heeft behaald.

Er is geen grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat niet aannemelijk is geworden dat appellant enkel ten gevolge van zijn psychische problemen niet tenminste tien studiepunten heeft kunnen behalen. Daarbij is van belang dat de bedoelde problemen zich slechts gedurende een gedeelte van het studiejaar - de studie-adviseur acht blijkens een verklaring van 9 oktober 1997 een vertraging van 5 maanden vanaf februari 1995 aanwezig - voordeden en appellant - blijkens de behaalde zes studiepunten - in ieder geval ook

in die periode in staat was enige studievoortgang te boeken.

Gelet op het vorenstaande dient het beroep ongegrond worden verklaard.

Er is geen aanleiding tot een proceskostenveroordeling.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2000/053

(mrs Martens, Lubberdink, Borman)

1 mei 2001

Bevoegdheid, doorzending, (weigering extra) tentamenmogelijkheid,

WHW art. 7.66 lid 1; Awb art. 6:15

Het bij het bestreden besluit gehandhaafde besluit betreft de weigering appellante voor de cursus belastingrecht (R.18.3.3.2.) een extra tentamenmogelijkheid te verschaffen en is niet te kwalificeren als een besluit als bedoeld in artikel 7.66, eerste lid onder a, van de WHW. Met name heeft het gehandhaafde besluit geen betrekking op inschrijving van appellante aan verweerdere universiteit. Het College is dan ook niet bevoegd kennis te nemen van het beroep.

Uitspraak in de zaak van:

mr. C. wonende te A., appellante,
tegen

college van bestuur van de Open Universiteit te Heerlen, verweerder,
gemachtigden: mr H.A.M. van de Ven en mr. F.G.M. Sluijsmans, beiden werkzaam bij verweerdere universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief van 25 september 2000 heeft appellante verweerder verzocht om haar voor de cursus belastingrecht (R.18.3.3.2.) een extra tentamenmogelijkheid te verschaffen.

Blijkens besluit van 4 oktober 2000 heeft verweerder dit verzoek niet ingewilligd.

Bij brief van 5 oktober 2000 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 27 november 2000 heeft verweerder het bezwaar van appellante ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellante bij brief van 8 december 2000, ingekomen bij het College op 11 december 2000, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 23 februari 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 maart 2001. Daar heeft verweerder bij monde van zijn gemachtigden zijn standpunt nader toegelicht.

2. Overwegingen

Bij artikel 7.66, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) is, voor zover hier van belang, bepaald dat het College oordeelt over het beroep dat door een belanghebbende is ingesteld tegen a. besluiten, genomen op grond van het bepaalde bij of krachtens titel 2 van hoofdstuk 7 met het oog op inschrijving; b. besluiten van het instellingsbestuur, genomen op grond van het bepaalde bij of krachtens titel 3 van hoofdstuk 7; c. besluiten van het instellingsbestuur, genomen op grond van artikel 7.57h.

Het bij het bestreden besluit gehandhaafde besluit betreft de weigering appellante voor de cursus belastingrecht (R.18.3.3.2.) een extra tentamenmogelijkheid te verschaffen en is niet te kwalificeren als een besluit als bedoeld in artikel 7.66, eerste lid onder a, van de WHW. Met name heeft het gehandhaafde besluit geen betrekking op inschrijving van appellante aan verweerdere universiteit. Het College is dan ook niet bevoegd kennis te nemen van het beroep. Het beroepschrift zal overeenkomstig artikel 6:15 van de Algemene wet bestuursrecht worden doorgezonden naar de rechtbank Amsterdam, sector bestuursrecht.

Het College ziet aanleiding om te bepalen dat de Open Universiteit aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van f 60,- vergoedt.

Er is geen aanleiding een proceskostenveroordeling uit te spreken.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College:

- verklaart zich onbevoegd van het beroep kennis te nemen;
- bepaalt dat het beroepschrift wordt doorgezonden aan de rechtbank Amsterdam, sector bestuursrecht;
- bepaalt dat de Open Universiteit aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van f 60,- (zegge: zestig gulden) vergoedt.

□

Nr. CBHO 2000/055

(mrs Loeb, Borman, Mollee)

20 maart 2001

(Proces)belang, kostenveroordeling, overlijden appellant

Het verkrijgen van een proceskostenveroordeling levert op zichzelf evenwel niet voldoende belang op om een inhoudelijke beoordeling van het bestreden besluit te rechtvaardigen. Nu van enig ander belang niet is gebleken, dient het beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard.

Uitspraak in de zaak van:

A. wonende te A., appellant,
gemachtigde: mr S. Mathoerapersad, advocaat te Amsterdam,
tegen
het college van bestuur van de Hogeschool Holland te Diemen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij besluit van 19 oktober 2000 is een verzoek van appellant om te worden ingeschreven aan verweerders instelling namens verweerder afgewezen.

Bij brief van 13 november 2000, door verweerder per fax ontvangen op 13 november, heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij een op 28 november 2000 verzonden besluit heeft verweerder het bezwaar van appellant ongrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 18 december 2000, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 23 januari 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 februari 2001. Partijen zijn daar niet verschenen.

2. Overwegingen

De gemachtigde van appellant heeft het College bij een op 19 februari 2001 ontvangen brief medegedeeld dat appellant is overleden. Gemachtigde verzoekt het College namens nabestaanden niettemin verweerder in de kosten te veroordelen.

Het verkrijgen van een proceskostenveroordeling levert op zichzelf evenwel niet voldoende belang op om een inhoudelijke beoordeling van het bestreden besluit te rechtvaardigen. Nu van enig ander belang niet is gebleken, dient het beroep niet-ontvankelijk te worden verklaard. Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

□

Nr. CBHO 2001/001

(mrs Martens, Lubberdink, Borman)
1 mei 2001

(duur)Bestuurslidmaatschap, motivering

Awb art. 7:12; Regeling financiële ondersteuning studenten 2000/2001 KUN art. 1.3 lid 4 en 3.2

Het College overweegt dat artikel 1.3 van de Regeling er op zichzelf niet aan in de weg staat bestuurslidmaatschappen of activiteiten die zich uitstrekken over meer dan één studiejaar te compenseren met een financiële ondersteuning van in totaal meer dan vier maanden. Waarom de Regeling hieraan in de situatie van appellant wél in de weg zou staan, is in het bestreden besluit niet, althans niet op een begrijpelijke wijze, gemotiveerd. Zeker nu verweerder ter zitting verstek heeft laten gaan en zichzelf aldus de mogelijkheid heeft ontnomen zijn standpunt te verhelderen, dient het bestreden besluit te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht.

Uitspraak in de zaak van:

K. wonende te N., appellant,
tegen
het college van bestuur van de Katholieke Universiteit Nijmegen te Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij formulier, ingekomen bij verweerder op 21 augustus 2000, heeft appellant verweerder verzocht om hem financiële ondersteuning uit het Afstudeerfonds te verlenen.

Op dat verzoek is bij besluit van 29 augustus 2000 namens verweerder gedeeltelijk afwijzend beslist.

Bij brief van 27 september 2000 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt

Bij besluit 22 november 2000 heeft verweerder het bezwaar van appellant ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief van 23 december 2000, ingekomen bij het College op 3 januari 2001, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 14 februari 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 maart 2001. Daar heeft appellant in persoon zijn standpunt nader toegelicht. Verweerder is niet ter zitting verschenen.

2. Overwegingen

Appellant heeft aan zijn verzoek voor zeven maanden financiële ondersteuning ten grondslag gelegd dat hij in het studiejaar 1997-1998 een bestuursfunctie heeft vervuld bij de Juridi-

sche Faculteitsvereniging Nijmegen en vanaf april 1998 tot eind 1999 voorzitter was van de stichting Juridische Bedrijvendag.

Het besluit van 29 augustus 2000 is gebaseerd op de volgende overweging:

“Op grond van uw aanvraag komen wij tot de conclusie, dat wij het verzoek kunnen honoreren voor de periode van 4 maanden. Deze ondersteuning wordt u toegekend op basis van uw bestuursfunctie bij Juridische Faculteit Vereniging (JFV) voor september 1997 tot en met augustus 1998 (4 maanden), de overige 3 maanden waarvoor u ondersteuning aanvraagt worden niet gehonoreerd om de volgende reden(en):

- komt niet voor op de lijst van organisaties/verenigingen waarvan bestuursleden in aanmerking komen voor ondersteuning uit het Afstudeerfonds (...). Althans staan uw activiteiten niet geregistreerd.”

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

“Het bezwaar is getoetst aan de Regeling financiële ondersteuning studenten 2000/2001, in het bijzonder artikel 1.3 lid 4 (...)

In dit artikel is in de eerste volzin duidelijk bepaald dat de financiële ondersteuning per studiejaar voor tempobeursstudenten niet meer dan 4 maanden bedraagt. Reclamant heeft overigens aangegeven zich hiervan bewust te zijn geweest. Voor een interpretatie van artikel 1.3 lid 4 tweede volzin in die zin dat er, indien een student voor een bepaald jaar al 4 maanden financiële ondersteuning heeft toegezegd gekregen, resterende maanden doorgeschoven kunnen worden ten laste van het daaropvolgende jaar is geen steun te vinden in de Regeling, noch in de toelichting daarbij. Deze uitleg zou in strijd zijn met artikel 1.3 lid 4, eerste volzin. De tweede volzin ziet slechts op die situatie waarin in meerdere jaren bestuursfuncties zijn bekleed, waarvoor telkens aanspraak wordt gedaan op het Afstudeerfonds. Het maximum aantal maanden waarvoor een student in dat geval in aanmerking kan komen voor een bijdrage uit het Afstudeerfonds is 12. Het College wijst erop dat er met betrekking tot de interpretatie van artikel 1.3 lid 4, tweede volzin zich niet eerder een dergelijk misverstand heeft voorgedaan.”

In beroep heeft appellant het volgende aangevoerd:

“De reden voor de afwijzing van mijn verzoek om financiële ondersteuning uit het Afstudeerfonds op grond van mijn voorzitterschap van de Stichting is dat de aanvraag betrekking heeft op het studiejaar 1997-1998, hetzelfde studiejaar waarop mijn verzoek om financiële ondersteuning uit het Afstudeerfonds op grond van mijn bestuurslidmaatschap van de Juridische Faculteitsvereniging betrekking heeft. In artikel 1.3 lid 4 Regeling Financiële Ondersteuning studenten 2000/2001 is bepaald dat de financiële ondersteuning per studiejaar voor tempobeursstudenten maximaal 4 maanden bedraagt. Het is mogelijk om meer maanden aan te vragen, als de bestuurslidmaatschappen worden bekleed in verschillende studiejaren. Van deze regels was ik destijds op de hoogte. Echter, niet duidelijk was en is dat de aanvragen moeten worden gedaan in verschillende studiejaren. In voornoemde bepaling is deze voorwaarde dan ook niet terug te vinden. Aangezien mijn bestuurslidmaatschappen zich uitstrekten over meerdere studiejaren, mocht ik ervan uitgaan dat mijn beide verzoeken om financiële ondersteuning uit het Afstudeerfonds gehonoreerd zouden worden. Onduidelijkheden in de regeling moeten op grond van het vertrouwensbeginsel voor rekening van het College van Bestuur komen. Anders dan het College van Bestuur meent (vide 3.2. van de beslissing op bezwaarschrift) beroep ik mij op de tekst van de regel en niet primair op de uitzondering. Verder stelt het College van Bestuur dat zich omtrent artikel

1.3, vierde lid, Regeling Financiële Ondersteuning studenten 2000/2001 niet eerder een geschil heeft voorgedaan. Zou dit een gegronde reden zijn voor afwijzing, dan zou de jurisprudentie nimmer betekenis kunnen hebben voor de rechtsvorming. Mocht uw college desondanks de regel interpreteren op de wijze waarop het College van Bestuur dat doet, dan meen ik dat op grond van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur - meer in het bijzonder het vertrouwensbeginsel, het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel - een afwijking van de regel in mijn voordeel gerechtvaardigd is. Hierbij wijs ik erop dat in artikel 3.2 Regeling Financiële Ondersteuning studenten 2000/2001 een hardheidsclausule is opgenomen.

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

“(…) Voor wat betreft de heer K is van de situatie als bedoeld in de eerste volzin sprake, namelijk cumulatie van bestuursactiviteiten in één jaar. Immers, hij heeft in één jaar (1997-1998) zowel een bestuursfunctie bij de Juridische Faculteitsvereniging (JFV) bekleed als het voorzitterschap van de Stichting Buitengewone Activiteiten der Juridische Faculteitsvereniging. Toepassing van artikel 1.3 lid 4 eerste volzin betekent dat de heer K voor deze bestuursactiviteiten gezamenlijk niet voor meer dan 4 maanden ondersteuning in aanmerking kan komen, ongeacht het feit dat voor de activiteiten elk afzonderlijk respectievelijk 4 (JFV) en 3 (Stichting Buitengewone Activiteiten) maanden gereserveerd stonden.

Ad 2. Nu de regeling naar de mening van het College van Bestuur voldoende duidelijk is, is er geen reden om op grond van het vertrouwensbeginsel tot toepassing van de hardheidsclausule te komen. Hiertoe wordt alleen overgegaan in een situatie waarin de afwijzing van een verzoek om ondersteuning tot een onbillijkheid van overwegende aard zou leiden. Daarvan is in het onderhavige geval geen sprake.”

Artikel 1.3, vierde lid, van verweerdere Regeling financiële ondersteuning studenten 2000/2001, hierna: de Regeling, luidt:

De termijn van financiële ondersteuning bedraagt per studiejaar minimaal 2 maanden en maximaal 6 maanden (4 maanden voor tempobeursstudenten), ongeacht of er sprake is van cumulatie van bestuurslidmaatschappen of activiteiten over meer dan één studiejaar. Bij cumulatie van bestuurslidmaatschappen of activiteiten over meer dan één jaar geldt een termijn van ondersteuning van maximaal 12 maanden voor de totale periode van inschrijving. Wanneer betrokkene tevens een bestuursbeurs heeft gehad (of zal hebben) is het maximum inclusief de bestuursbeurs 18 maanden.

Artikel 3.2 van de Regeling luidt:

In zeer bijzondere omstandigheden, ter beoordeling van het College van Bestuur, waarbij de afwijzing van een verzoek om ondersteuning tot een onbillijkheid van overwegende aard zou leiden, kan het College ten gunste van de student van de bepalingen van deze regeling afwijken.

Het College overweegt dat artikel 1.3 van de Regeling er op zichzelf niet aan in de weg staat bestuurslidmaatschappen of activiteiten die zich uitstrekken over meer dan één studiejaar te compenseren met een financiële ondersteuning van in totaal meer dan vier maanden. Waarom de Regeling hieraan in de situatie van appellant wél in de weg zou staan, is in het bestreden besluit niet, althans niet op een begrijpelijke wijze, gemotiveerd. Zeker nu verweerder ter zit-

ting verstek heeft laten gaan en zichzelf aldus de mogelijkheid heeft ontnomen zijn standpunt te verhelderen, dient het bestreden besluit te worden vernietigd wegens strijd met artikel 7:12 van de Algemene wet bestuursrecht.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep gegrond worden verklaard.

Verweerder dient binnen zes weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit te nemen met in achtneming van hetgeen het College heeft overwogen.

Ingevolge het bepaalde bij artikel 7.66, tweede lid, van de WHW, in verbinding met artikel 8:74, eerste lid, van de Awb, dient de Katholieke Universiteit Nijmegen aan appelland het door hem betaalde griffierecht van f 60,- te vergoeden.

Op grond van artikel 8:75, tweede lid, van de Awb, veroordeelt het College verweerder op navolgende wijze in de proceskosten.

Een en ander leidt tot de volgende beslissingen.

3. Beslissing

Het College:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit van 22 november 2000;
- bepaalt dat verweerder binnen 6 weken na verzending van deze uitspraak een nieuw besluit neemt met in achtneming van deze uitspraak;
- bepaalt dat verweerder aan appelland het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van f 60,- (zegge: zestig gulden) vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de reiskosten ten bedrage van f 58 (zegge: achtenvijftig gulden), aan appelland te vergoeden;
- wijst de Katholieke Universiteit Nijmegen aan als de rechtspersoon die deze kosten moet vergoeden.

□

Nr. CBHO 2001/003

(mrs Martens, Lubberdink, Borman)

1 mei 2001

Informatievoorziening, Techniefonds, (verschoonbare) termijnoverschrijding, (opgevoekt) vertrouwen

WHW art. 7.51; Regeling ondersteuning technische studenten art. 3 lid 2

Ingevolge artikel 3, tweede lid, van de Regeling ondersteuning technische studenten, zoals deze op 1 mei 1996 in werking is getreden, schuift – in de aldaar bedoelde situaties – het tijdstip

waarop het doctoraalexamen met goed gevolg moet zijn afgelegd op met het aantal maanden waarin sprake is van bijzondere omstandigheden met een maximum van 12 maanden. Vast staat dat appelland laatst bedoelde maximum heeft overschreden. Aan de orde is of verweerder deze overschrijding verschoonbaar heeft moeten achten ten gevolge van bij appelland door de brief van 9 september 1997 gewekt vertrouwen. Het College is van oordeel dat zulks niet het geval is. Hiertoe wordt overwogen dat verweerder bij nadere – aan alle ouderejaarsingeschrevenen verzonden – brief van 24 december 1998 correcte informatie heeft verstrekt. Hierbij is aangegeven dat de regelingen met betrekking tot het Techniefonds zijn opgenomen in het Studentenstatuut 1998/1999, ter inzage liggen op het Studentenadviesbureau en via Internet zijn te raadplegen. Bovendien had verweerder reeds eerder, bij brief van 29 juni 1998, alle ingeschrevenen verzocht om onder meer de Techniefondsregeling te raadplegen in het Studentenstatuut en op Internet.

Gelet op de brieven van verweerder van latere datum dan 9 september 1997, welke brieven correcte informatie bevatten dan wel naar de vindplaats daarvoor verwijzen (onder aansporing er kennis van te nemen), is geen sprake van een te rechtvaardigen bij appelland gewekt vertrouwen.

Uitspraak in de zaak van:

T. wonende te D., appelland,
bijgestaan door de heer P. de Smidt,
tegen

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft te Delft, verweerder,
gemachtigde: mr. M.H. Koopman, werkzaam bij verweerdens universiteit.

1. Procesverloop

Bij formulier, gedagtekend 1 februari 2000, heeft appelland verweerder verzocht om zijn inschrijving te beëindigen en tot restitutie van het collegegeld over te gaan, onder verrekening van de uitkering uit het Techniefonds.

In reactie op dit verzoek is bij besluit van 25 februari 2000 namens verweerder onder meer beslist dat appelland niet voldoet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een uitkering uit het techniefonds.

Bij brief van 2 april 2000 heeft appelland daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit 27 november 2000 heeft verweerder het bezwaar van appelland ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appelland bij brief van 3 januari 2001, ingekomen bij het College op 9 januari 2001, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 21 februari 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 maart 2001. Daar hebben appelland in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigde hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

In een besluit van verweerder van 9 september 1997 is ten aanzien van een verzoek van appelland om financiële ondersteuning uit het Techniefonds d.d. 13 mei 1997 het volgende opgenomen:

"Aanvraag Techniefonds

U heeft ook een aanvraag ingediend voor een uitkering uit het techniefonds. M.b.t. die aanvraag delen wij u mede dat te zijner tijd, d.w.z. na uw afstuderen, door ons besloten zal worden tot toekenning van de door u aangevraagde uitkering uit het Techniefonds. U dient in ieder geval af te studeren binnen één jaar na de periode van gemengde studie-financiering (5 jaar) plus de bovengenoemde periode van uitkering krachtens de *Regeling financiële Ondersteuning Studenten*."

Naar aanleiding van het verzoek van appelland van 1 februari 2000 heeft verweerder in zijn beslissing van 25 februari 2000 het volgende overwogen:

"Uitkering uit het techniefonds

U bent niet afgestudeerd binnen de termijn van zes inschrijvingsjaren in het hoger onderwijs, eventueel vermeerderd met het aantal maanden (maximaal 12) waarvoor een uitkering is toegekend krachtens de *Regeling Financiële Ondersteuning Studenten*. Daarmee voldoet u niet aan de voorwaarden om in aanmerking te komen voor een uitkering uit het techniefonds."

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

"In tegenstelling tot hetgeen de Commissie veronderstelt hebt u wel degelijk op de hoogte kunnen zijn van het feit dat de diplomatermijn voor ten hoogste 12 maanden op grond van bijzondere omstandigheden kon worden verlengd. Alle ouderejaars ingeschrevenen hebben immers jaarlijks brieven ontvangen waarin zij werden geïnformeerd over (wijzigingen in) de regelingen die gelden bij de TU-Delft. In die brieven wordt de student gewezen op het raadplegen van de regelingen zelf, omdat alleen daaraan rechten kunnen worden ontleend. De regelingen zijn voor een ieder beschikbaar. Bovendien bevatte het formulier waarop u uw aanvraag tot een uitkering uit het Techniefonds deed, door u ondertekend op 13 mei 1997, reeds de passage dat aan het verlengen van de periode waarbinnen u moest zijn afgestudeerd een maximum van 12 maanden was verbonden. Zo u al uit de brief van 9 september 1997 kon opmaken dat uw diplomatermijn verlengd kon worden met 18 maanden, moet in elk geval worden vastgesteld dat alle ingeschrevenen een brief d.d. 29 april 1998 ontvingen met daarin het dringende advies de toepasselijke regelingen te raadplegen op internet. Bij brief van 24 december 1998, met kenmerk 83553, in paragraaf C, onder 5, zijn alle ingeschrevenen uitdrukkelijk gewezen op het feit dat aan het verlengen van de diplomatermijn een maximum van 12 maanden was verbonden. U wordt geacht de op u toepasselijke regels te kennen en u had gezien het vorenstaande van de regels kennis kunnen nemen. Dat in een schriftelijke mededeling (9 september 1997) inzake een nog te nemen beslissing is verzuimd u nogmaals te wijzen op de maximering van de termijn, doet hieraan niet af."

In beroep heeft appelland het volgende aangevoerd:

"Wegens persoonlijke omstandigheden heeft de TU Delft mij vanaf 1 september 1997 18 maanden uitkering op grond van de *Regeling Financiële Ondersteuning Studenten* toegekend. Aansluitend kon ik aanspraak maken op een uitkering uit het Techniefonds, mits ik zou zijn afgestudeerd binnen een jaar na het ingaan van deze regeling, zo is mij door de TU Delft toegezegd in de brief van 9 september 1997.

Op 12 januari 2000 heb ik mijn laatste examenonderdeel afgelegd en ben daarmee binnen de gestelde termijn afgestudeerd. Bij de beslissing van 25 februari 2000 heeft de TU Delft echter verzuimd mij de toegezegde uitkering uit het Techniefonds toe te kennen. Op 2 april 2000 heb ik onder meer hiertegen bezwaar aangetekend. De Centrale Commissie voor Bezwaarschriften van de TU Delft heeft na zorgvuldige behandeling van deze zaak op 24 september het College van Bestuur geadviseerd mijn bezwaar gegrond te verklaren. Het College van Bestuur heeft echter in strijd met dit advies alsnog het bezwaar ongegrond verklaard en geweigerd mij een uitkering uit het Techniefonds toe te kennen.

Deze beslissing is onjuist. In de brief van 9 september heeft de TU Delft aangegeven aan welke voorwaarden ik diende te voldoen om in aanmerking te komen voor een uitkering uit het Techniefonds. Ik heb aan de gestelde eisen voldaan en de toegezegde uitkering kan mij dus niet worden geweigerd. Het door de TU Delft aangevoerde feit, dat in de regelgeving staat dat de termijn waarbinnen moet worden afgestudeerd voor het verkrijgen van een uitkering slechts met 12 maanden kan worden verlengd, doet in dit geval niet terzake. Het doet niets af aan de door de TU Delft gedane toezegging. Overigens heb ik naar aanleiding van het vermeldde in de regelgeving gedurende de afgelopen jaren diverse malen contact gehad met mijn studieadviseur en de juridisch adviseur van het Studenten adviesbureau aangaande mijn situatie. Hun oordeel luidde toen dat de beperking in de regelgeving in mijn geval niet van toepassing was."

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

"In de toelichting bij de aanvraag financiële ondersteuning uit het Techniefonds (studiejaar 1997/1998), ondertekend door T. op 13 mei 1997, is het volgende opgenomen:

Wanneer tevens financiële ondersteuning krachtens de *Regeling Financiële Ondersteuning Studenten* (het vroegere afstudeerfonds) op grond van bijzondere omstandigheden is verleend, wordt de Technische Universiteit Delft periode waarin de student moet afstuderen (zes jaar) verlengd met de duur van de financiële ondersteuning tot ten hoogste 12 maanden (bijlage 8).

In de brief van 29 april 1998 die aan alle ingeschrevenen is verstuurd, zijn studenten uitdrukkelijk geadviseerd de toepasselijke regelingen te raadplegen: op Internet (bijlage 9); Ook in de brief van 24 december 1998 die aan alle ouderejaars ingeschrevenen is gestuurd wordt op pagina 3 gewezen op de maximering van de termijn (bijlage 10);"

Ingevolge artikel 3, tweede lid, van de *Regeling ondersteuning technische studenten*, zoals deze op 1 mei 1996 in werking is getreden, schuift – in de aldaar bedoelde situaties – het tijdstip waarop het doctoralexamen met goed gevolg moet zijn afgelegd op met het aantal maanden waarin sprake is van bijzondere omstandigheden met een maximum van 12 maanden. Vast staat dat appelland laatst bedoelde maximum heeft overschreden. Aan de orde is of verweerder deze overschrijding verschoonbaar heeft

moeten achten ten gevolge van bij appelland door de brief van 9 september 1997 gewekt vertrouwen. Het College is van oordeel dat zulks niet het geval is. Hiertoe wordt overwogen dat verweerder bij nadere – aan alle ouderejaarsingeschrevenen verzonden – brief van 24 december 1998 correcte informatie heeft verstrekt. Hierbij is aangegeven dat de regelingen met betrekking tot het Techniefonds zijn opgenomen in het Studentenstatuut 1998/1999, ter inzage liggen op het Studentenadviesbureau en via Internet zijn te raadplegen. Bovendien had verweerder reeds eerder, bij brief van 29 juni 1998, alle ingeschrevenen verzocht om onder meer de Techniefondsregeling te raadplegen in het Studentenstatuut en op Internet.

Gelet op de brieven van verweerder van latere datum dan 9 september 1997, welke brieven correcte informatie bevatten dan wel naar de vindplaats daarvoor verwijzen (onder aansporing er kennis van te nemen), is geen sprake van een te rechtvaardigen bij appelland gewekt vertrouwen.

Het door appelland aangehaalde oordeel van de studie-adviseur en de juridisch adviseur van het Studentenadviesbureau maakt het voorgaande niet anders.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Er is geen aanleiding een proceskostenveroordeling uit te spreken.
Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2001/004

30 juli 2001

(mrs Martens, Lubberdink, Mollee)

Bijzonder omstandigheden, contact decaan, hardheidsclausule, tempobeurs

WHW art. 16.9b lid 1; Regeling ondersteuning studenten UvA 1996-1997 art. 7.2 en 9

Het College is van oordeel dat verweerder in redelijkheid kan stellen dat appelland omtrent zijn besluit om het advies tot uitschrijving van de decaan niet te volgen eerst contact met die decaan had moeten opnemen. Het College ziet niet dat appelland daartoe niet in staat zou zijn geweest. Nu verweerder bij de beoordeling van verzoeken om ondersteuning grote waarde mag hechten aan de door de decaan aan de student gegeven adviezen kan verweerder naar het

oordeel van het College in redelijkheid tot de beslissing komen dat de hardheidsclausule van artikel 9 van de Regeling niet op appelland diende te worden toegepast.

Uitspraak in de zaak van:

J. wonende te A., appelland,
tegen

het college van bestuur van de Universiteit van Amsterdam te Amsterdam, verweerder,
gemachtigde: mr. J.W. Röhling - van der Hammen, werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij formulier, gedagtekend 21 december 1999, heeft appelland verweerder verzocht om hem financiële ondersteuning te verlenen uit het Tempobeursfonds.

Op dat verzoek is bij besluit van 19 mei 2000 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 27 juni 2000 heeft appelland daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 28 november 2000, verzonden op 4 december 2000, heeft verweerder het bezwaar van appelland ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appelland bij brief, ingekomen bij het College op 11 januari 2001, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 14 maart 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juni 2001. Daar heeft appelland zijn standpunt nader toegelicht.

2. Overwegingen

Appelland heeft aan zijn verzoek ten grondslag gelegd dat ziekte in de periode 1 juli 1998 tot 1 juli 1999 zijn studievoortgang heeft vertraagd.

Verweerder heeft in zijn afwijzende beslissing overwogen dat appelland tegen het advies van de studentendecaan in, op eigen risico, de studie heeft voortgezet door zich niet tussentijds uit te schrijven.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overweging:

“Ons college is van oordeel dat bij de beoordeling van aanvragen om schadeloosstelling uit het Tempobeursfonds een zeer zwaar gewicht dient te worden toegekend aan het advies van de studentendecaan tot stopzetting van de studiefinanciering en tussentijdse uitschrijving in verband met ziekte. Er kunnen zich echter omstandigheden voordoen, waarin de studentendecaan en de betrokken student op goede gronden een verschillende perceptie kunnen hebben van de aard en verloop van de ziekte die de oorzaak is van de opgetreden studievertraging, waardoor de gevolgen van het niet opvolgen van het advies redelijkerwijs niet voor rekening van de betrokken student dienen te komen. Naar oordeel van het College heeft een dergelijke omstandigheid zich in het onderhavige geval niet voorgedaan. Het College is tot dit oordeel gekomen op grond van navolgende overwegingen. Toen hij in februari 1999 contact had met de stu-

dentendecaan had hij stage gelopen, maar moest hij het verslag daarvan nog maken. Alleen als ook het stageverslag afgerond was zou hij veertien studiepunten krijgen. Daarnaast zou hij nog tenminste zeven studiepunten moeten behalen om aan de studievoortgangsnorm te kunnen voldoen. De oorzaak van zijn klachten was toen nog niet duidelijk en bezwaarde hoopte, daarin gesteund door de behandelende artsen, op een spoedig herstel. De behandelende psychiater heeft hem in het belang van het genezingsproces afgeraden zich tussentijds uit te schrijven. Onder die omstandigheden acht het College het begrijpelijk dat bezwaarde, ondanks andersluidend advies van de studentendecaan, in eerste instantie het advies van de behandelend psychiater heeft opgevolgd in de hoop op spoedig herstel en de verwachting in de loop van het studiejaar alsnog het stageverslag te kunnen afronden en nog andere studiepunten te kunnen behalen en aldus aan de studievoortgangsnorm te voldoen. Niettemin had bezwaarde, na het advies van de behandelend psychiater, of in ieder geval enige maanden daarna, toen bleek dat herstel langer dan verwacht uitbleef, zich opnieuw tot de studentendecaan moeten wenden om zijn situatie opnieuw te bespreken. Nu bezwaarde dat heeft nagelaten, hoewel de studentendecaan hem duidelijk had gemaakt, dat beëindiging van de inschrijving een voorwaarde was om in aanmerking te komen voor financiële ondersteuning, komen naar oordeel van het College de gevolgen van het niet voldoen aan de studievoortgangsnorm voor rekening van bezwaarde.”

In beroep heeft appellant het volgende aangevoerd:

“Al vanaf januari 1998 kwelde chronische pijn mijn leven. De pijn diende zich aan rondom de luitkens van twee nieroperaties uit 1995. Dit lichamelijk ongemak en het lang durende medisch onvermogen aan deze pijn een eind te maken, maakten mij wanhopig, depressief en zelfdestructief. Mijn situatie verslechterde dusdanig dat ik op aanraden van mijn directe omgeving professionele hulp zocht. Na onbevredigende behandelingen bij een studentenpsycholoog en een studentenpsychiater bezocht ik dhr. Groot. Hij trof iemand aan die ten einde raad was en het leven niet meer de moeite waard vond. Zoals u in zijn schrijven van 26-10-00 kunt lezen raadde hij mij met klem af mij uit te schrijven. In een omstandigheid, overvallen door lichamelijke klachten en mentale gebreken, acht ik het onwezenlijk het bijkomende studieprobleem te kunnen betrachten als het College van Bestuur eist om voor schadeloosstelling uit het Tempo-Prestatiebeursfonds in aanmerking komen. Ook kon ik in mijn toestand op dat moment niet bevroeden dat het verwitigen van een studentendecaan van zoveel belang is als het College eraan wenst te verlenen. Wanneer een psychiater zijn patiënt uitdrukkelijk voorziet van een advies, wie is de patiënt dan om zich te bekommeren een - op dat moment – bijkomstigheid te bespreken met iemand die naar alle waarschijnlijkheid het advies van de psychiater tegenspreekt? Want gesteld nu dat ik gehandeld had zoals het College van Bestuur eist voor een schadeloosstelling. Hoe zou de situatie er dan hebben uitgezien? Zenuwarts Groot die mij aanraadt ingeschreven te blijven staan en een decaan die dat bestrijdt. Iedere patiënt maar ook ieder rationeel mens weet dan dat de zenuwarts meer recht van spreken heeft; de patiënt volgt logischerwijs zijn advies op.”

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

“Voor zover appellant met de motivering van zijn beroep wil aangeven dat hij in februari/maart 1998 in een situatie van psychische overmacht verkeerde, merkt het CvB op dat hij zulks voor het eerst in beroep aanvoert, zodat deze beroepsgrond niet tot gegrondverklaring van het beroep kan leiden.

Voor zover uw College hierop toch wenst in te gaan brengt het CvB het volgende onder uw aandacht. Een beroep op psychische overmacht valt niet te rijmen met eerder door

appellant gegeven verklaringen. Zoals uit zijn brieven aan de afdeling studentendienstverlening en de bezwaarschrietencommissie studentenzaken alsmede uit het verslag van de hoorzitting blijkt, heeft appellant steeds verklaard dat hij zich destijds concentreerde op zijn herstel, zich niet om de financiële consequenties van zijn situatie bekommerde en verwachtte spoedig zijn studie te kunnen voortzetten (...). Ook uit de verklaring van de behandelend geneeskundige blijkt niet dat appellant destijds in een situatie van psychische overmacht verkeerde (...)”

Ingevolge artikel 16.9b, eerste lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), treft het college van bestuur van een universiteit een voorziening ter financiële ondersteuning ten behoeve van een student die naar zijn oordeel door bijzondere omstandigheden in een studiejaar niet de norm van de studievoortgang - in het studiejaar 1998-1999: ten minste 21 studiepunten -, heeft behaald.

Ingevolge artikel 16.9b, tweede lid, van de WHW, zijn bijzondere omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, de bijzondere omstandigheden, genoemd in 7.51, tweede lid, van de WHW, en is ziekte een omstandigheid waaronder financiële ondersteuning aan een student wordt verleend.

Artikel 7.2 van verweerders Regeling financiële ondersteuning studenten UvA 1996-1997, hierna: de Regeling, luidt voorzover hier van belang als volgt:

“Indien verzoeker door een of meer van de in het lid 1, onder a en c, genoemde omstandigheden vertraging heeft opgelopen en het mogelijk was om in die periode waarin die omstandigheden zich hebben voorgedaan de studie te onderbreken door toepassing van artikel 7.42 WHW of artikel 17g, lid 6 WSF, dan is een voorwaarde voor het in aanmerking komen voor financiële ondersteuning dat verzoeker een schriftelijk verzoek om stopzetting van zijn studiefinanciering en eventueel uitschrijving, respectievelijk een verzoek ex artikel 17g, lid 6, WSF heeft gedaan. Het verzoek dient uiterlijk binnen 3 maanden na het ontstaan van de desbetreffende omstandigheden ingediend te worden.”

Gelet op de hiervoor weergegeven bepaling van de Regeling voldoet appellant niet aan een uitdrukkelijk genoemde voorwaarde van de Regeling om voor ondersteuning in aanmerking te komen. Appellant kan derhalve slechts voor ondersteuning in aanmerking komen met toepassing van de hardheidsclausule van artikel 9 van de Regeling.

Beoordeeld moet dus worden of verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft mogen stellen zich in het geval van appellant geen onbillijkheid van overwegende aard voordoet.

Tussen partijen is niet in geschil dat appellant in de periode 1 juli 1998 tot 1 juli 1999 ziek was. Voorts staat vast dat appellant ondanks zijn ziekte aan het onderwijs heeft deelgenomen en uiteindelijk 14 studiepunten, derhalve zeven

punten te weinig om te voldoen aan de tempo-
beursnorm, heeft behaald. Het advies van de
studentendecaan van 9 februari 1999 zich uit te
laten schrijven heeft appellant niet opgevolgd.
Eveneens staat vast dat appellant na het advies
van de studentendecaan zijn stageverslag heeft
afgerond en daarna geen studievoortgang meer
heeft geboekt, en geen contact meer met de
studentendecaan heeft gezocht.

Het College is van oordeel dat verweerder in
redelijkheid kan stellen dat appellant omtrent
zijn besluit om het advies tot uitschrijving van
de decaan niet te volgen eerst contact met die
decaan had moeten opnemen. Het College ziet
niet dat appellant daartoe niet in staat zou zijn
geweest. Nu verweerder bij de beoordeling van
verzoeken om ondersteuning grote waarde mag
hechten aan de door de decaan aan de student
gegeven adviezen kan verweerder naar het
oordeel van het College in redelijkheid tot de
beslissing komen dat de hardheidsclausule van
artikel 9 van de Regeling niet op appellant dien-
de te worden toegepast.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep
ongegrond worden verklaard.

Voor een proceskostenveroordeling zijn geen
termen aanwezig.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2001/008
(mrs Olivier, Mollee, Borman)
30 mei 2001

Bevoegdheid, (hoogte) schadevergoeding,

WHW art. 7.66 lid 1, 15.2 lid 2; Awb art. 8:7 lid 2, 6:15

*Het bij het bestreden besluit gehandhaafde be-
sluit, waartegen het beroep zich richt, betreft de
vaststelling van een verschuldigde schadever-
goeding op grond van artikel 15.2, eerste lid,
onder a, van de WHW. Het bestreden besluit,
dat berust op de genoemde bepaling uit hoofd-
stuk 15 van de WHW, is niet te kwalificeren als
een besluit, als bedoeld in artikel 7.66, eerste
lid, onder b, van de WHW. Dat in artikel 15.2
WHW voor de hoogte van de vast te stellen
schadevergoeding wordt verwezen naar artikel
7.43, derde en vierde lid, van de WHW maakt
dit niet anders; de oplegging van een schade-
vergoeding berust niet op enige bepaling van*

*hoofdstuk 7, WHW, doch op artikel 15.2 daar-
van. Aldus heeft het bestreden besluit geen be-
trekking op de inschrijving van appellante aan
verweerders universiteit; appellantes verzoek
om inschrijving per 1 september 2000 is immers
ingewilligd. Het College is dan ook niet be-
voegd kennis te nemen van het beroep.*

Uitspraak in de zaak van:

M.C. wonende te X, appellante, gemachtigde:
M.C., moeder van appellante,
tegen

**het college van bestuur van de Rijksuniver-
siteit Groningen** te Groningen, verweerder,
gemachtigde: mr. M. Lodenwegens, werkzaam
aan verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij formulier, gedagtekend 30 augustus 2000,
ingekomen bij verweerder op 20 september
2000, heeft appellante verweerder verzocht
haar per 1 september 2000 in te schrijven voor
het studiejaar 2000-2001.

Op 1 oktober 2000 was deze inschrijving nog
niet tot stand gekomen, aangezien appellante
niet alle vereiste gegevens had verstrekt.

Bij brief van 12 oktober 2000 is aan appellante
medegedeeld dat zij zich alsnog kan laten in-
schrijven met ingang van de eerste dag van de
maand, volgende op die waarin aan de voor-
waarden is voldaan.

Bij brief van 16 oktober 2000 heeft appellante
verzocht met terugwerkende kracht per 1 sep-
tember 2000 te worden ingeschreven.

Bij besluit van 18 oktober 2000 heeft verweer-
der aan appellante bericht dat haar verzoek
wordt ingewilligd onder betaling van het wette-
lijk collegegeld en een schadevergoeding van
f 500,-.

Bij brief van 16 oktober 2000, door verweerder
ontvangen op 18 oktober 2000, heeft appellante
tegen het opleggen van de schadevergoeding,
bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 11 januari 2001 heeft verweerder
het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen laatstgenoemde besluit heeft appellante
bij brief, ingekomen bij het College op 29 janua-
ri 2001, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 12 maart 2001 een ver-
weerschrift ontvangen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld
op 23 april 2001, waar verweerder zijn stand-
punt nader heeft toegelicht. Appellante is niet
verschenen.

2. Overwegingen

Bij artikel 7.66, eerste lid, onder b, van de Wet
op het hoger onderwijs en wetenschappelijk
onderzoek (hierna: de WHW) is - voorzover hier
van belang - bepaald dat het College oordeelt

over het beroep dat door een belanghebbende is ingesteld tegen besluiten, genomen op grond van het bepaalde bij of krachtens titel 2 van hoofdstuk 7 met het oog op inschrijving.

Het bij het bestreden besluit gehandhaafde besluit, waartegen het beroep zich richt, betreft de vaststelling van een verschuldigde schadevergoeding op grond van artikel 15.2, eerste lid, onder a, van de WHW. Het bestreden besluit, dat berust op de genoemde bepaling uit hoofdstuk 15 van de WHW, is niet te kwalificeren als een besluit, als bedoeld in artikel 7.66, eerste lid, onder b, van de WHW. Dat in artikel 15.2 WHW voor de hoogte van de vast te stellen schadevergoeding wordt verwezen naar artikel 7.43, derde en vierde lid, van de WHW maakt dit niet anders; de oplegging van een schadevergoeding berust niet op enige bepaling van hoofdstuk 7, WHW, doch op artikel 15.2 daarvan. Aldus heeft het bestreden besluit geen betrekking op de inschrijving van appellante aan verweerders universiteit; appellantes verzoek om inschrijving per 1 september 2000 is immers ingewilligd. Het College is dan ook niet bevoegd kennis te nemen van het beroep.

Het beroepschrift zal met toepassing van artikel 8:7, tweede lid, laatste volzin, juncto artikel 6:15 van de Algemene wet bestuursrecht, worden doorgezonden aan de rechtbank Groningen, sector Bestuursrecht.

Het College ziet aanleiding om te bepalen dat de Rijksuniversiteit Groningen aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van f 60,- vergoedt.

Voor een proceskostenveroordeling zijn geen termen aanwezig.
Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College:

- verklaart zich onbevoegd van het beroep kennis te nemen;
- bepaalt dat het beroepschrift wordt doorgezonden aan de rechtbank Groningen, sector Bestuursrecht;
- bepaalt dat de Rijksuniversiteit Groningen aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van f 60,- (zegge: zestig gulden) vergoedt.

□

Nr. CBHO 2001/012
(mrs Olivier, Mollee, Borman)
30 mei 2001

(instellings)collegegeld, leeftijdsgrens (30 jaar), opgewekte verwachtingen

WHW art. 7.43;

Uitvoeringsregeling RuG art. 6

Verweerder heeft daarbij in artikel 6 bepaald dat degene die zich wil inschrijven als student voor een voltijdse opleiding en de leeftijd van 30 jaren heeft bereikt een instellingscollegegeld van f 3.780,- verschuldigd is. Dusdoende heeft verweerder uitvoering gegeven aan de hem in artikel 7.43, tweede juncto derde lid van de WHW opgelegde verplichting de hoogte van het instellingscollegegeld vast te stellen en openbaar te maken. Het is het College niet gebleken dat verweerder daar(bij) in strijd heeft gehandeld met enige bepaling van de WHW.

De inschrijving van appellant tegen betaling van het instellingscollegegeld is derhalve geheel in overeenstemming met de voor het studiejaar 2000-2001 geldende regelgeving.

Verder overweegt het College dat appellants beroep op opgewekte verwachtingen geen doel treft. Hoewel voor appellant in het vorige studiejaar een uitzondering was gemaakt, had appellant rekening dienen te houden met wijzigingen van de onderhavige regelgeving, op welke mogelijkheid door verweerder telkenjare in de slot-overweging van de Regeling wordt gewezen. Niet gebleken is dat verweerder op enigerlei wijze de verwachting heeft gewekt dat appellant voor latere studiejaar na 1999-2000 tegen betaling van het wettelijk collegegeld zou kunnen worden ingeschreven.

Uitspraak in de zaak van:

G, wonende te G, appellant,
tegen

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen te Groningen,
verweerder, gemachtigde: mr. M. Lodewegens,
werkzaam bij verweerders universiteit

1. Procesverloop

Bij brief van 29 augustus 2000, ingekomen bij verweerder op 8 september 2000, heeft appellant, die reeds was ingeschreven als voltijd student tegen betaling van het instellingscollegegeld, verweerder verzocht hem voor het studiejaar 2000-2001 met toepassing van het wettelijk collegegeld in te schrijven.

Bij besluit, verzonden op 8 september 2000, is namens verweerder daarop afwijzend beslist.

Bij brief van 4 oktober 2000, ingekomen bij verweerder op 5 oktober 2000, heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 22 december 2000 heeft verweerder het bezwaar van appellant, ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 2 februari 2001, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 19 maart 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 23 april 2001, waar verweerder zijn standpunt nader heeft toegelicht.

2. Overwegingen

Het besluit van 8 september 2000 berust met name op de volgende overwegingen:

"Met ingang van 1 september 2000 zijn deze wettelijke uitgangspunten, met name door afschaffing van het OCR-beginsel, structureel anders geworden. Mede hierdoor zijn ook de door het College van Bestuur gehanteerde uitgangspunten en opvattingen, zoals deze onder meer tot uitdrukking worden gebracht in de Uitvoeringsregeling, ingrijpend gewijzigd. Een en ander betekent dat er vanaf het studiejaar 2000-2001 een andere inschrijvingssystematiek wordt gehanteerd, en wel een die beter aansluit bij de maatschappelijke realiteit.

In uw geval betekent dit *feitelijk* – door het wegvallen van de hierboven genoemde uitzonderingscategorieën – een verhoging van het collegegeld; een verhoging die echter volledig is terug te voeren op een door de Nederlandse wetgever doorgevoerde wetswijziging. In de door deze wetgeving gewijzigde context speelt kort gezegd de *leeftijdsgrens* van 30 jaar een bepalende rol. Met de wijziging werd onder meer een vereenvoudiging van het stelsel van inschrijving beoogd. De RuG heeft dit uitgangspunt volmondig onderschreven, en heeft er om principiële en praktische redenen doelbewust voor gekozen derhalve géén uitzonderingen meer te maken op dit uitgangspunt.

Met andere woorden: bij de inschrijving van de student wordt in het vervolg nog slechts gekeken – mits de nationaliteit van de student geen belemmering vormt – of de student de leeftijd van dertig jaar al dan niet heeft bereikt. Is de student bij de aanvang van het studiejaar nog *geen* dertig jaar, dan wordt de student tegen het wettelijk collegegeld ingeschreven. In *alle* overige gevallen wordt de student ingeschreven tegen het instellingscollegegeld, dat voor het studiejaar 2000-2001 fl. 3.780,- bedraagt."

In het bestreden besluit van 22 december 2000 worden deze overwegingen herhaald.

In beroep heeft appellant onder meer het volgende aangevoerd.

"Kort gezegd bepaalde de wet in de studie jaren 1998-1999 en 1999-2000 dat ik niet in aanmerking kwam voor het wettelijk tarief collegegeld. Ook in dit studiejaar 2000-2001 bepaalt de wet dat ik niet in aanmerking kom voor het wettelijk tarief collegegeld. Er is dus voor mijn persoonlijke situatie wat de wet betreft niets veranderd. Echter de uitvoeringsregeling RuG bepaalde in de studie jaren 1998-1999 en 1999-2000 dat ik *wel* in aanmerking kwam voor het wettelijke collegegeld, maar in dit studiejaar 2000-2001 verandert deze uitvoeringsregeling ineens want de RuG heeft er doelbewust voor gekozen om géén uitzonderingen meer te maken, ook al zijn deze eerder beloofd en gedeeltelijk toegekend, nu kom ik dus ineens *niet* meer in aanmerking voor het lagere wettelijke tarief collegegeld.

Ik ben het niet met het College van Bestuur der Rijksuniversiteit Groningen eens dat de verhoging van het collegegeld in mijn situatie volledig is terug te voeren op een door de Nederlandse wetgever doorgevoerde wetswijziging, want de wet is voor mijn persoonlijke situatie niet veranderd; ik kwam hiervoor ook al niet in aanmerking voor een lager tarief collegegeld volgens de wet, maar wel volgens de uitvoeringsregeling RuG. Echter het besluit van de RuG om de

uitzonderingscategorie die op mij van toepassing was niet meer te handhaven, *zonder mij daarvan in beginsel op de hoogte te stellen*, heeft gezorgd voor een verhoging van het collegegeld in mijn situatie. Concluderend en kort gezegd, is het de beslissing van de RuG geweest, en niet de verandering in de wet, om de mij toegezegde rechten weer te ontnemen en zorgt nu voor een financieel probleem aan mijn kant."

en

"Ik ben het niet eens met het ongegrond verklaren van mijn bezwaarschrift door het College van Bestuur der Rijksuniversiteit Groningen. Aan U, College van Beroep voor het Hoger Onderwijs, vraag ik om dit beroep te bestuderen en rekening te houden met het feit dat ik niet juist geïnformeerd ben door de CSA, die naar mijn mening de eerst aangewezen instantie is om studenten m.b.t. de (her)inschrijving juist te informeren."

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

"In de uitvoeringsregeling 1999-2000 is reeds aangegeven dat het niet uitgesloten was, dat er voor komende studie jaren andere bedragen zouden gaan gelden en dat de categorieën studenten waarvoor een bepaald tarief gold anders gedefinieerd zouden worden. Appellant heeft in het beroepschrift aangegeven de "informatie nodig voor herinschrijving (meestal) uit de 'wegwijzer inschrijving' van het desbetreffende studiejaar (...)" te halen. In deze 'wegwijzer voor de (her)inschrijving' is de Uitvoeringsregeling opgenomen."

Het College overweegt als volgt.

Bij wet van 29 juni 2000, Stb. 286, houdende intrekking van de Wet op de studiefinanciering en vervanging door de Wet studiefinanciering 2000, is - voor zover hier van belang - artikel 7.43 van de WHW komen te luiden:

1. Bij de inschrijving als student voor een voltijdse opleiding aan een universiteit (...) is een collegegeld verschuldigd van f 2 874 door degene die voor de aanvang van het studiejaar de leeftijd van 30 jaren nog niet heeft bereikt, (...)
2. Bij de inschrijving als student voor een voltijdse opleiding aan een universiteit (...) is een door het instellingsbestuur vast te stellen collegegeld verschuldigd door degene die niet onder het bereik valt van het eerste lid. (...)
3. Het instellingsbestuur draagt tijdig voor de aanvang van het studiejaar zorg voor openbaarmaking van de op grond van het tweede lid vastgestelde bedragen en stelt regels van procedurele aard vast met betrekking tot de toepassing van dat lid.

Verweerder heeft in de Wegwijzer voor de (her)inschrijving, verzonden in juni 2000, de Uitvoeringsregeling Rijksuniversiteit Groningen 2000-2001 (hierna: de Regeling) opgenomen. Gelet op de slotoverweging van de Regeling geldt deze voor het studiejaar 2000-2001.

Verweerder heeft daarbij in artikel 6 bepaald dat degene die zich wil inschrijven als student voor een voltijdse opleiding en de leeftijd van 30 jaren heeft bereikt een instellingscollegegeld van f 3.700,- verschuldigd is. Dusdoende heeft verweerder uitvoering gegeven aan de hem in artikel 7.43, tweede juncto derde lid van de WHW opgelegde verplichting de hoogte van het instellingscollegegeld vast te stellen en openbaar te maken. Het is het College niet gebleken

dat verweerder daar(bij) in strijd heeft gehandeld met enige bepaling van de WHW. De inschrijving van appellant tegen betaling van het instellingscollegegeld is derhalve geheel in overeenstemming met de voor het studiejaar 2000-2001 geldende regelgeving.

Verder overweegt het College dat appellants beroep op opgewekte verwachtingen geen doel treft. Hoewel voor appellant in het vorige studiejaar een uitzondering was gemaakt, had appellant rekening dienen te houden met wijzigingen van de onderhavige regelgeving, op welke mogelijkheid door verweerder telkenjare in de slotoverweging van de Regeling wordt gewezen. Niet gebleken is dat verweerder op enigerlei wijze de verwachting heeft gewekt dat appellant voor latere studie jaren na 1999-2000 tegen betaling van het wettelijk collegegeld zou kunnen worden ingeschreven. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Voor een proceskostenveroordeling zijn geen termen aanwezig.
Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2001/013
(mrs Lubberdink, Mollee, Borman)
11 juni 2001

Inschrijving OU, NT2-diploma, restitutie cursusgeld, toelatingseis OU, verblijfsstatus

Inschrijvingsvoorwaarden OU 2000-2001, art. 1 en 9 onderdeel b

Appellant is overeenkomstig eigen verzoek ingeschreven bij de OU voor een studie waarvoor geen andere toelatingseis geldt dan dat de 18-jarige leeftijd is bereikt. Dat deze inschrijving als zodanig, zonder beschikking over een zogenaamd NT2-diploma, voor appellant niet het voor zijn verblijfsstatus beoogde gevolg meebracht, is geen omstandigheid die verweerder ertoe had moeten brengen met toepassing van artikel 9, onderdeel b, van de Regeling cursusgeld te restitueren. Dit is immers een omstandigheid die niet in de risicosfeer van verweerder, maar in die van appellant is gelegen.

Uitspraak in de zaak van:

A. wonend te E., appellant,
tegen

het college van bestuur van de Open Universiteit te Heerlen, verweerder, gemachtigde, mr. H.A. van de Ven, werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief, gedateerd 7 september 2000, heeft appellant verweerder verzocht hem restitutie van cursusgeld te verlenen.

Op dat verzoek is namens verweerder bij besluit, verzonden op 18 september 2000, afwijzend beslist.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief van 10 oktober 2000 bezwaar gemaakt.

Bij besluit, verzonden op 16 januari 2001, heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij een geschrift, ingekomen bij het College op 6 februari 2001, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 24 april 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 21 mei 2001, waar appellant en verweerder hun standpunten nader hebben toegelicht.

2. Overwegingen

Appellant heeft zich met ingang van 15 juli 2000 voor het studiejaar 2000-2001 ingeschreven voor de Basiscursus milieukunde (kennismakingstraject). Hij heeft vervolgens verweerder verzocht de inschrijving voor die opleiding wegens het niet behalen van het staatsexamen NT2 te beëindigen en het door hem in verband daarmee betaalde cursusgeld te restitueren.

Het besluit van 16 januari 2001 is met name gebaseerd op de volgende overwegingen:

"Wij zijn van oordeel dat (wat er ook zij van de door u zo ervaren problemen met het niet behalen van het NT2-examen, de sluiting van de Saxion Hogeschool en de verlenging van uw verblijfsvergunning) u in volle vrijheid heeft gekozen om bij de Open Universiteit Nederland in te schrijven. Ter hoorzitting heeft u uitdrukkelijk erkend dat u op het moment van inschrijving absoluut de intentie had om bij de Open Universiteit Nederland te studeren. Daarbij erkende u dat u van de zijde van de Open Universiteit Nederland voldoende was voorgelicht over de gevolgen van de keuze van inschrijving bij de Open Universiteit Nederland. De door u naar voren gebrachte feiten en omstandigheden behoren naar ons oordeel niet alsnog te leiden tot honorering van uw restitutieverzoek.

Wij zijn van oordeel dat geen sprake is van bijzondere onvoorziene omstandigheden. U heeft zelf het risico genomen zich in te schrijven zonder dat de uitslag voor zijn NT2-examen bekend was. Wij begrijpen dat het plannen van een toekomstige studie lastig was zonder uitslag, maar het is toch een bewuste persoonlijke keuze van u geweest om in dat stadium al voor de Open Universiteit Nederland te kiezen."

In beroep heeft appellant - samengevat weergegeven - aangevoerd het niet eens te zijn met verweerders besluit dat er geen sprake is van bijzondere omstandigheden en dat het risico van inschrijving bij de Open Universiteit bij hem

ligt. Appellant stelt niet geweten te hebben en verweerder heeft hem daartoe ook niet geïnformeerd, dat hij als buitenlander het staatsexamen NT2 behaald moest hebben om aan een Nederlandse universiteit te kunnen studeren, zo niet dan blijft alleen studeren aan een hogeschool mogelijk.

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

"In de eerste plaats wijst verweerder er op dat ingevolge artikel 7.24 lid 3 van de Wet op het Hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) voor inschrijving aan de Open Universiteit Nederland, geen vooropleidingseisen gelden. Dat daarbij, gelet op het feit dat het onderwijs aan de Open Universiteit Nederland ingevolge artikel 7.2 WHW in beginsel in de Nederlandse taal aangeboden wordt, voldoende beheersing van de Nederlandse taal aanbeveling verdient, ligt voor de hand, maar geldt niet als voorwaarde voor inschrijving. Dit staat tevens vermeld in de aan het inschrijvingsformulier gehechte "inschrijvingsvoorwaarden" (zie bijlage b1, pagina 2 onder punt 1). In de toelichting op de inschrijvingsvoorwaarden (bijlage b1, pagina 4 onder punt 9) wordt verder nog aangegeven dat een student(e) contact kan opnemen met een studieadviseur indien er persoonlijke omstandigheden zijn die van invloed kunnen zijn op de studie. Onder punt 16 staat daarbij als persoonlijke omstandigheid vermeld "Beheerst Nederlandse taal onvolledig". Hiermee wil verweerder aangeven dat onvolledige beheersing van de Nederlandse taal niet alleen niet aan inschrijving bij de Open Universiteit Nederland in de weg staat, maar dat er tevens mogelijkheden bestaan die de Open Universiteit Nederland kan bieden bij onvolledige beheersing van de Nederlandse taal. De stelling van appellant, dat hij door de Open Universiteit Nederland onvoldoende geïnformeerd is, is in tegenspraak met de door hem bij gelegenheid van de hoorzitting d.d. 7 december 2000 afgelegde verklaring. Tijdens de hoorzitting d.d. 7 december 2000 heeft appellant namelijk desgevraagd medegedeeld dat de betreffende inschrijvingsvoorwaarden en de gegeven voorlichting en informatie die hem bij de inschrijving bij de Open Universiteit Nederland is verstrekt, geen onduidelijkheden bevatte (zie bijlage a7, pagina 2)."

Artikel 1 van verweerders Inschrijvingsvoorwaarden 2000-2001 (hierna: de Regeling), luidt als volgt:

De inschrijving als cursist voor één of meer losse onderwijseenheden staat open voor ieder die de leeftijd van achttien jaar heeft bereikt.

Bij artikel 9 onderdeel b van de Regeling is bepaald dat bij tussentijdse beëindiging van de inschrijving op eigen verzoek van degene die is ingeschreven recht op restitutie bestaat naar rato van de resterende inschrijvingsduur indien er sprake is van bijzondere persoonlijke omstandigheden, op grond waarvan degene die is ingeschreven gedwongen wordt te verzoeken om zijn inschrijving te beëindigen, zulks ter beoordeling van de open universiteit.

Het College overweegt als volgt.

Appellant is overeenkomstig eigen verzoek ingeschreven bij de OU voor een studie waarvoor geen andere toelatingseis geldt dan dat de 18-

jarige leeftijd is bereikt. Dat deze inschrijving als zodanig, zonder beschikking over een zogenaamd NT2-diploma, voor appellant niet het voor zijn verblijfsstatus beoogde gevolg meebracht, is geen omstandigheid die verweerder ertoe had moeten brengen met toepassing van artikel 9, onderdeel b, van de Regeling cursusgeld te restitueren. Dit is immers een omstandigheid die niet in de risicosfeer van verweerder, maar in die van appellant is gelegen.

In het bijzonder overweegt het College dat niet is gebleken dat appellant door verweerder in enigerlei opzicht verkeerd is geïnformeerd, c.q. dat verweerder in naleving van de op hem rustende informatieplicht te kort zou zijn geschoten.

Gelet op het voorgaande moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Voor een proceskostenveroordeling zijn geen termen aanwezig.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2001/042

30 juli 2001

(mrs Martens, Lubberdink, Mollee)

Herhaalde aanvraag

Awb art. 4:6

Het College is van oordeel dat door appellante met de stelling dat zij in de onmogelijkheid verkeerde in de maand november 1999 deel te nemen aan het onderwijs noch toegang had tot verweerders inrichtingen en verzamelingen waaronder de universiteitsbibliotheek, inzake haar herhaalde aanvraag om restitutie geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden zijn vermeld. Deze feiten en omstandigheden waren reeds bekend ten tijde van het in voormelde uitspraak bevestigde besluit. Reeds om die reden mocht verweerder het verlenen van hogere restitutie weigeren, zoals hij bij het in bezwaar gehandhaafde besluit heeft gedaan.

Uitspraak in de zaak van:

C. wonende te B., appellante,
tegen

het college van bestuur van de Katholieke Universiteit Nijmegen te Nijmegen, verweerder.

1. Procesverloop

Bij brief van 2 oktober 2000 heeft appellante verweerder verzocht om restitutie van het collegegeld over de periode 1 oktober tot en met 17 november van het studiejaar 1999-2000.

Op dat verzoek is bij besluit van 1 november 2000 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 23 november 2000 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 15 maart 2001 heeft verweerder het bezwaar van appellante ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellante bij brief, ingekomen bij het College op 2 april 2001, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 16 mei 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 18 juni 2000. Daar zijn partijen niet verschenen.

2. Overwegingen

Appellante heeft aan haar verzoek om restitutie van collegegeld over de periode 1 oktober tot en met 17 november in het studiejaar 1999-2000 ten grondslag gelegd dat zij door de inname van haar collegekaart noch aan het onderwijs heeft kunnen deelnemen noch toegang had tot de universiteitsbibliotheek.

Bij besluit van 1 november 2000 heeft verweerder dat verzoek afgewezen en heeft daartoe aangevoerd dat er gelet op de uitspraak van het College van Beroep voor het hoger onderwijs van 27 juli 2000, CBHO 2000/027, geen gronden zijn een hoger collegegeldbedrag te restitueren dan dat waarover uitspraak is gedaan.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overweging:

"Uw inschrijving is geëindigd per 1 december 1999. Tot deze datum was u collegegeldplichtig en derhalve ingeschreven als student. Dit is bevestigd in de uitspraak van 27 juli 2000 van het College van Beroep voor het hoger onderwijs. Indien u gebruik had willen maken van de voorzieningen van de KUN was dit tot genoemde datum mogelijk. Wanneer u door een medewerker van de universiteit verzocht was om een bewijs van inschrijving te tonen, had kunnen worden volstaan met de mededeling dat u uw collegekaart had ingeleverd, maar dat u nog wel ingeschreven stond. Indien aan uw mededeling getwijfeld zou worden, had deze eenvoudig bevestigd kunnen worden door de dienst studentenzaken."

In beroep heeft appellante aangevoerd dat op 30 september 1999 door het Bureau Examens haar collegekaart was ingenomen en zij terwijl zij nog niet was afgestudeerd tot 1 december 1999 geen toegang meer had tot de faciliteiten van verweerders universiteit.

Artikel 4:6, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht luidt:

Wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

Het College overweegt als volgt.

In zijn uitspraak van 27 juli 2000, kenmerk CBHO 2000/027, heeft het College vastgesteld dat verweerder op juiste gronden de uitschrijving van appellante en het tijdstip van ingang van restitutie collegegeld heeft vastgesteld op 1 december 1999.

Het College is van oordeel dat door appellante met de stelling dat zij in de onmogelijkheid verkeerde in de maand november 1999 deel te nemen aan het onderwijs noch toegang had tot verweerders inrichtingen en verzamelingen waaronder de universiteitsbibliotheek, inzake haar herhaalde aanvraag om restitutie geen nieuwe feiten of veranderde omstandigheden zijn vermeld. Deze feiten en omstandigheden waren reeds bekend ten tijde van het in voormelde uitspraak bevestigde besluit. Reeds om die reden mocht verweerder het verlenen van hogere restitutie weigeren, zoals hij bij het in bezwaar gehandhaafde besluit heeft gedaan.

Gelet op het vorenstaande moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Het College ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2001/046

30 juli 2001

(mrs Martens, Lubberdink, Mollee)

Algemene beginselen van behoorlijk bestuur, alleenstaande, inkomensvaststelling,

KCOU art. 4.1 en 4.2

Het College overweegt daarbij dat punt 4.1 van KCOU duidelijk omschrijft welke kosten bij de vaststelling van het netto-inkomen dienen te worden betrokken. De kosten die appellante uit eigen middelen financiert voor dieetkosten en geneesmiddelen kunnen, gelet op het bepaalde in punt 4.1 van de KCOU niet worden betrokken bij de vaststelling van het netto-inkomen.

Appellantes beroep op schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, faalt. Verweerder heeft in de KCOU een onderscheid gemaakt tussen particuliere ziektekostenverze-

kerden en ziekenfondsverzekerden. Verweerder heeft op appellante, nu zij niet behoort tot de groep particuliere ziektekostenverzekerden, het bepaalde ten aanzien van ziekenfondsverzekerden toegepast. Nu appellante onder de Ziekenfondswet valt is er geen grond voor het oordeel dat deze handelwijze onredelijk is. Van bijzondere omstandigheden die verweerder hadden moeten nopen af te wijken van de op appellante van toepassing zijnde regels uit de KCOU is het College niet gebleken. Verweerder heeft appellante dan ook terecht de regels voor ziekenfondsverzekerden van de KCOU toegepast.

Verweerder heeft terecht bepaald dat appellante behoort tot de categorie "alleenstaanden", nu zij samenwoont met haar vader, hetgeen blijken de KCOU niet als samenwoning in de zin van de KCOU wordt beschouwd.

Uitspraak in de zaak van:

O. wonende te G., appellante,
tegen
het college van bestuur van de Open Universiteit, te Heerlen, verweerder,
gemachtigde: mr. M. van der Ven, juridisch medewerker bij verweerder.

1. Procesverloop

Bij aanvraagformulier, gedagtekend 3 januari 2001, ingekomen bij verweerder op 9 januari 2001, heeft appellante verweerder verzocht om toepassing van de Kortingsregeling Cursusgeld Open Universiteit.

Op dat verzoek is bij besluit van 25 januari 2001 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 30 januari 2001, ingekomen bij verweerder op 7 februari 2001, heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt

Bij besluit van 15 maart 2001 heeft verweerder het bezwaar van appellante ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellante bij brief, ingekomen bij het College op 17 april 2001, beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 29 mei 2001 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 18 juni. Daar heeft appellante haar standpunt nader toegelicht.

2. Overwegingen

Bij besluit van 25 januari 2001 heeft verweerder appellantes aanvraag om toepassing van de Kortingsregeling Cursusgeld Open Universiteit (hierna: KCOU) op de volgende gronden afgewezen:

"Het inkomen van de aanvrager is te hoog.

Het inkomen van u (plus dat van uw eventuele partner) in de peilperiode (drie maanden voorafgaande aan de maand

van ondertekening van de aanvraag) is vastgesteld op f 6081. Voor een korting van 80% mag het inkomen niet meer bedragen dan f 4415 en voor een korting van 50% niet meer dan f 5027. Het bovenstaande inkomen is als volgt berekend.

10-2000	f 2027	inkomen	f 2059,	40 min.nom.pr.	f 31,50
11-2000	f 2027	inkomen	f 2059,	40 min.nom.pr.	f 31,50
12-2000	f 2027	inkomen	f 2059,	40 min.nom.pr.	f 31,50
totaal:					f 6081"

Verweerder heeft het bestreden besluit doen steunen op de volgende overwegingen:

"Bij de berekening van de korting wordt uitgegaan van het netto-inkomen in de drie kalendermaanden die voorafgaan aan de maand waarin de aanvraag wordt ingediend. Op grond van het netto-inkomen wordt bepaald hoe hoog de korting zal zijn. De door u genoemde kosten met betrekking tot doktersbezoeken, geneesmiddelen, voedingssupplementen en dieetvoeding zijn uitgaven en die mag u in het kader van de kortingsberekening niet aftrekken van het netto-inkomen. Uw netto-inkomen in de peilperiode is te hoog om in aanmerking te komen voor een korting."

In beroep heeft appellante aangevoerd, dat bij de bepaling van het netto-inkomen van de KCOU bedragen voor dieetkosten en geneesmiddelen aftrekbaar dienen te zijn van het bruto-inkomen. Tevens stelt zij dat punt 4.2 van de KCOU en het aanvraagformulier onduidelijkheden bevatten en dat daarmee de algemene beginselen van behoorlijk bestuur zijn geschonden.

Bij punt 4.1 van de KCOU is - voorzover hier van belang - bepaald:

"Van het netto-inkomen in de peilperiode mag u het totaal aan premies particuliere ziektekosten aftrekken die u en uw partner in de peilperiode hebben betaald of, bij verplicht verzekerden, de betaalde nominale premies AWBZ/ZFW. Verder worden de volgende inkomsten buiten beschouwing gelaten:

(...)

- bepaalde toeslagen op grond van de Algemene Bijstandswet (bijvoorbeeld voor (...) dieetkosten, enzovoort)."

Bij punt 4.2 van de KCOU is - voorzover hier van belang - bepaald:

"Bij het bepalen van de woonsituatie (...) wordt uitgegaan van de definities van de Algemene Bijstandswet."

Het College overweegt als volgt.

Het College is gebleken dat verweerder op de juiste grondslag en in overeenstemming met het KCOU het netto-inkomen van appellante heeft vastgesteld op f 6081,-- en daarbij terecht de door appellante gestelde uitgaven buiten beschouwing heeft gelaten en dat uit de berekening volgt dat appellante niet in aanmerking komt voor een korting van 80%, onderscheidenlijk 50%, van de voor de inschrijving aan verweerdens universiteit verschuldigde cursusgeld. Het College overweegt daarbij dat punt 4.1 van KCOU duidelijk omschrijft welke kosten bij de vaststelling van het netto-inkomen dienen te worden betrokken. De kosten die appellante uit

eigen middelen financiert voor dieetkosten en geneesmiddelen kunnen, gelet op het bepaalde in punt 4.1 van de KCOU niet worden betrokken bij de vaststelling van het netto-inkomen.

Appellantes beroep op schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, faalt. Verweerder heeft in de KCOU een onderscheid gemaakt tussen particuliere ziektekostenverzekeren en ziekenfondsverzekeren. Verweerder heeft op appellante, nu zij niet behoort tot de groep particuliere ziektekostenverzekeren, het bepaalde ten aanzien van ziekenfondsverzekeren toegepast. Nu appellante onder de Ziekenfondswet valt is er geen grond voor het oordeel dat deze handelwijze onredelijk is. Van bijzondere omstandigheden die verweerder hadden moeten nopen af te wijken van de op appellante van toepassing zijnde regels uit de KCOU is het College niet gebleken. Verweerder heeft appellante dan ook terecht de regels voor ziekenfondsverzekeren van de KCOU toegepast.

Voorts is het College evenmin gebleken dat het gestelde onder punt 4.2 van de KCOU en het aanvraagformulier ten aanzien van de woonsituatie van een aanvrager onduidelijkheden bevat. Verweerder heeft terecht bepaald dat appellante behoort tot de categorie "alleenstaanden", nu zij samenwoont met haar vader, hetgeen blijkens de KCOU niet als samenwoning in de zin van de KCOU wordt beschouwd. Hieruit volgt dat het inkomen van appellante hoger was dan het norminkomen, zodat zij terecht niet in aanmerking is gebracht voor een korting op het cursusgeld.

Aangezien in de beroepsgronden overigens evenmin aanleiding kan worden gevonden voor het oordeel dat het bestreden besluit niet in stand kan blijven, dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Het College ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2001/047
(mrs. Nijenhof, Martens en Borman)
5 november 2001

Beoordelingsvrijheid, inschrijving, voldoening cursusgeld, wetsinterpretatie

WHW art. 7.37 lid 2

Vast staat dat appellant het cursusgeld niet heeft voldaan. Het College is van oordeel dat het niet hebben voldaan aan de verplichting het cursusgeld te voldoen met zich brengt dat appellant niet staat ingeschreven als student bij verweerders instelling. Het betoog van verweerder dat hem in dezen op grond van de parlementaire geschiedenis van artikel 7.37 van de WHW beoordelingsvrijheid toekomt, faalt. Artikel 7.37, tweede lid, van de WHW, biedt voor deze opvatting geen ruimte.

Gelet op het vorenstaande heeft verweerder ten onrechte geoordeeld dat appellant bij de OU was ingeschreven en ten onrechte dit oordeel aan zijn weigering het cursusgeld kwijt te schelden ten grondslag gelegd. Reeds op die grond dient het beroep gegrond te worden verklaard.

Uitspraak in de zaak van:

mr. M.B. wonende te D., appellant,
tegen

het college van bestuur van de Open Universiteit te Heerlen, verweerder,

gemachtigden: mr. F.G.M. Sluijsmans en drs. W. Bazen, beiden werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief van 24 oktober 2000, ontvangen door verweerder op 30 oktober 2000, heeft appellant verweerder verzocht zijn aanmelding bij OU als niet gedaan te beschouwen en hem niet langer lastig te vallen met een vermeende betalingsplicht.

Op dat verzoek is bij besluit van 16 november 2000 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 24 december 2000, door verweerder ontvangen op 2 januari 2001, heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 7 maart 2001 heeft verweerder het bezwaar van appellant, ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 19 april 2001, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 19 juni 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 september 2001. Daar hebben appellant en verweerder, de laatste bij monde van zijn gemachtigden, hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Appellant heeft aan zijn verzoek om van inschrijving af te zien ten grondslag gelegd dat inschrijving niet heeft plaatsgevonden.

Verweerder heeft in zijn afwijzende beslissing overwogen dat - samengevat weergegeven - in appellants geval zich geen van de student onafhankelijke omstandigheden hebben voorgedaan en er derhalve niet wordt overgegaan tot restitutie/kwijtschelding van het cursusgeld.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

"Wij constateren dat u blijkens uw brieven van 24 oktober 2000 en 24 oktober/24 december 2000 om uitschrijving (restitutie/kwijtschelding) verzoekt omdat:

c. u van oordeel bent dat in uw situatie nog niet tot inschrijving overgegaan mag worden/had mogen worden aangezien nog niet voldaan is aan de voor inschrijving bij de Open Universiteit Nederland geldende voorwaarde dat het verschuldigde cursusgeld voldaan moet zijn.

(...)

Wij zijn tevens van oordeel dat de omstandigheid dat een voor een student gunstige uitleg gegeven wordt aan de krachtens artikel 7.37 lid 2 WHW gestelde voorwaarden voor inschrijving aan de Open Universiteit Nederland, in een situatie als deze aan de Open Universiteit Nederland niet kan worden tegengeworpen."

In beroep heeft appellant het volgende aangevoerd:

"De gronden hiervoor zijn dat de argumenten voor mijn bezwaar volstrekt onvoldoende zijn weerlegd casu quo niet weerlegd zijn. In mijn bezwaarschrift verzoek ik om mijn inschrijving terug te draaien dan wel te erkennen dat een inschrijving van mijn kant in strijd is met artikel 7.37 lid 2 Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, omdat, ten aanzien van het laatstgenoemde, het verschuldigde collegegeld nog niet is voldaan.

Bovendien mag de Open Universiteit mij helemaal niet inschrijven, want dat is in strijd met de formele wet - zie eerdergenoemde bepaling."

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

"Bovendien is appellant de mening toegedaan dat er in zijn situatie nog geen sprake is van een geldige inschrijving, aangezien in casu nog niet voldaan is aan de ingevolge artikel 7.37 lid 2 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (verder te noemen: WHW) voor inschrijving geldende voorwaarde, inhoudende dat niet tot inschrijving wordt overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde cursusgeld is voldaan.

c. Voorwaarde van betaling cursusgeld bij inschrijving.

Artikel 7.37 lid van de WHW luidt:

Tot de inschrijving wordt niet overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld wordt voldaan, het verschuldigde examengeld is voldaan dan wel, in geval van inschrijving aan de Open Universiteit, het verschuldigde cursusgeld is voldaan.

In de toelichting op artikel 7.37 WHW wordt aangegeven dat alleen indien een student(e) niet heeft voldaan aan een of meer van de voorwaarden (waaronder de financiële voorwaarde van lid 2), inschrijving voor de gekozen opleiding geweigerd kan worden. Indien bij de aldus vastgestelde beoordelingsvrijheid van de onderwijsinstelling met betrekking tot de vraag of het niet aan de voorwaarde voldaan hebben moeten leiden tot weigering van de inschrijving, een voor student(e) gunstige uitleg gegeven wordt, kan dit in een situatie als deze niet aan verweerder worden tegengeworpen. Vast staat immers dat appellant beoogde zich bij de Open Universiteit Nederland in te schrijven. Nu dit, naar het oordeel van verweerder naar aanleiding van aan appellant toe te rekenen omstandigheden, niet tot het gewenste resultaat heeft geleid, kan bedoelde gunstige interpretatie niet aan verweerder worden tegen geworpen. Dat geldt vol-

gens verweerder te meer nu de toelichting bij de ingevolge de WHW geldende voorwaarden voor inschrijving erop gericht lijken te zijn de student te beschermen en niet de instelling. Verweerder leest de voorwaarden, gelet op de toelichting, aldus dat inschrijving niet geweigerd kan worden als aan de gestelde voorwaarden is voldaan en niet dat inschrijving zonder meer achterwege moet blijven indien niet aan de gestelde voorwaarden is voldaan."

Artikel 7.37, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) luidt:

Tot de inschrijving wordt niet overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld wordt voldaan, het verschuldigde examengeld is voldaan dan wel, in geval van inschrijving aan de Open Universiteit, het verschuldigde cursusgeld is voldaan.

Uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting is komen vast te staan dat appellant het cursusgeld voor de cursus Formeel strafrecht aan verweerders instelling niet heeft voldaan.

Het College overweegt als volgt.

Vast staat dat appellant het cursusgeld niet heeft voldaan. Het College is van oordeel dat het niet hebben voldaan aan de verplichting het cursusgeld te voldoen met zich brengt dat appellant niet staat ingeschreven als student bij verweerders instelling. Het betoog van verweerder dat hem in dezen op grond van de parlementaire geschiedenis van artikel 7.37 van de WHW beoordelingsvrijheid toekomt, faalt. Artikel 7.37, tweede lid, van de WHW, biedt voor deze opvatting geen ruimte.

Gelet op het vorenstaande heeft verweerder ten onrechte geoordeeld dat appellant bij de OU was ingeschreven en ten onrechte dit oordeel aan zijn weigering het cursusgeld kwijt te schelden ten grondslag gelegd. Reeds op die grond dient het beroep gegrond te worden verklaard.

Ingevolge het bepaalde bij artikel 7.66, tweede lid, van de WHW in verbinding met artikel 8:74, eerste lid, van de Awb dient verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht f 60,- te vergoeden.

Voor een proceskostenveroordeling zijn geen termen aanwezig.

Een en ander leidt tot de volgende beslissingen.

3. Beslissing

Het College:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit;
- bepaalt dat verweerder opnieuw zal beslissen op het bezwaarschrift, met inachtneming van deze uitspraak;

- bepaalt dat verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van f 60,- (zegge: zestig gulden) vergoedt;
- wijst de Open Universiteit aan als de rechts persoon die deze kosten dient te vergoeden.

□

Nr. CBHO 2001/048
(mrs. Nijenhof, Martens en Borman)
5 november 2001

Inschrijving, inschrijvingsvoorwaarden OU, termijnoverschrijding

Naar ter zitting door partijen is bevestigd, kwam het verzoek tot omzetting van appellant neer op het verzoek om hem, onder bepaalde condities, in te schrijven voor het cursusjaar 2000-2001. Ingevolge de voor dit jaar geldende inschrijvingsvoorwaarden, zoals opgenomen in het studentenstatuut van de OU, diende inschrijving te geschieden in juni of juli. Het verzoek van appellant dateert van na dit tijdvak en zelfs van na de aanvang van het academisch jaar, dat start op 1 september. Verweerder heeft dan ook met recht geweigerd dit verzoek in te willigen. Op goede gronden heeft verweerder voorts geoordeeld dat van overschrijding van de inschrijvingstermijn rechtvaardigde, bijzondere omstandigheden niet is gebleken.

Uitspraak in de zaak van:

B. wonende te A., appellant,
tegen

het college van bestuur van de Open Universiteit te Heerlen, verweerder,
gemachtigden: mr. F.G.M. Sluijsmans en drs. W. Bazen, beiden werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief van 1 oktober 2000 heeft appellant verweerder verzocht zijn openstaande modules per 1 september 2000 om te zetten naar het inschrijvingsjaar 2000-2001.

Op dat verzoek is bij besluit van 17 oktober 2000 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief, ontvangen 24 november 2000, heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt

Bij besluit van 7 maart 2001 heeft verweerder het bezwaar van appellant, ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 20 april 2001, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 20 juni 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 september 2001. Daar hebben appellant in persoon en verweerder bij monde van zijn

gemachtigden hun standpunten nader toege-licht.

2. Overwegingen

Appellant heeft inschrijving voor het inschrijvingsjaar 2000-2001 verzocht en tevens verzocht voor omzetting van de openstaande modules daar hij thans wel aan zijn betalingsverplichtingen kan voldoen en de nadelige gevolgen - geen gebruik kunnen maken van tentamenmogelijkheden en geen toepassing van de Kortingsregeling Cursusgeld Open Universiteit - in het huidige inschrijvingsjaar onevenredig groot zijn geweest.

Verweerder heeft in zijn afwijzende beslissing overwogen dat de desbetreffende modules niet kunnen worden omgezet naar de huidige jaar-inschrijving 2000/2001 omdat de inschrijftermijn voor het inschrijvingsjaar 2000-2001 vanaf 1 augustus 2000 is verstreken.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

"Wij stellen vast dat van de zijde van de Open Universiteit Nederland het standpunt wordt ingenomen dat uw ten tijde van het verzoek tot omboeking openstaande modules niet omgezet kunnen worden naar de jaarinschrijving 2000-2001, omdat de inschrijftermijn voor dat (academisch) jaar vanaf 1 augustus 2001 is verstreken.

Wij constateren dat u om omboeking van de openstaande modules verzoekt om na betaling van die modules:

- in aanmerking te (blijven) komen voor de bij die modules behorende tentamens en;
- gebruik te kunnen (blijven) maken van de door de Open Universiteit Nederland gehanteerde kortingsregeling.

Wij dienen de vraag te beantwoorden of de hierboven genoemde redenen aanleiding vormen om anders te beslissen dan de Open Universiteit Nederland bij brief d.d. 7 oktober 2000 gedaan heeft.

Wij zijn van oordeel dat de gemelde redenen niet tot een ander besluit hadden moeten leiden. Hoewel wij begrijpen dat de door u geschetste situatie buitengewoon vervelend zal zijn geweest, zijn wij van oordeel dat het feit dat de inschrijftermijn voor de jaarinschrijving 2000/2001 verstreken was, een valide reden tot weigering van de gevraagde omboeking betreft.

Wij zijn van oordeel dat geen sprake was van bijzondere onvoorziene omstandigheden. In de eerste plaats vormen financiële perikelen geen omboeking (of kwijtschelding/-restitutie) rechtvaardigende bijzondere onvoorziene omstandigheden. Voorts zijn wij van oordeel dat de ten tijde van het verzoek en het indienen van het bezwaar bestaande (financiële) omstandigheden dusdanig (met terugwerkende kracht) zijn gewijzigd, dat de mogelijk bij de beoordeling van een verzoek tot omboeking mee te wegen nadelige (financiële) gevolgen, grotendeels zij weggenomen."

In beroep heeft appellant het volgende aangevoerd:

"Motivering Punt 1

Belanghebbende is van oordeel met beroep van rechtswege op de redelijkheid en billijkheid in relatie tot

- geen tentamen kansen meer.
- financiële gevolgen ± f 2000,-
- het niet gebruik kunnen maken KCOU in relatie openstaande modules in totaal 9 modules.

Hij, belanghebbende onevenredig wordt benadeeld.

Motivering Punt 2

In hoeverre is er sprake van deugdelijk motivering/redenering.

Belanghebbende kan in het geheel niet een motivering vinden waarbij [hij] een weerlegging vindt van een beroep van rechtswege van redelijkheid en billijkheid.

Motivering Punt 3

Toepassing uitleg/terugwerkende kracht

In het NBW is er slechts sprake van een uiterste terughoudendheid terugwerkende kracht. Belanghebbende wil erop wijzen dat de terugwerkende kracht is verleend in het "bestuursrecht".

Motivering Punt 4

De grond van het geheel voorbij gaan op het verzoek in december en niet motiveren en niet meenemen in de conclusie: betaling verzoek tot 4 termijnen."

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

"a. Omboeken openstaande modulen.

De inschrijving voor het academisch jaar 1999-2000 eindigde voor appelland op 31 augustus 2000. Inschrijving voor het academisch jaar 2000-2001 had vóór 1 augustus 2000 plaats dienen te vinden.

Bij brief d.d. 1 oktober 2000 heeft appelland verzocht de op dat moment openstaande modulen om te boeken naar de jaarinschrijving voor het academisch jaar 2000/2001. De inschrijftermijn voor het academisch jaar 2000/2001 is op 1 augustus 2000 verstreken. Omboeking naar (lees: inschrijving voor) het academisch jaar 2000/2001 was derhalve niet meer mogelijk. Verweerder blijft van oordeel dat het (geruime tijd) verstreken zijn van de inschrijftermijn een gegronde reden is om het verzoek van appelland af te wijzen. Verweerder blijft van mening dat het bestaan van financiële perikelen (zelfs indien de invloed op spoedige oplossing daarvan voor appelland beperkt is), geen omstandigheid betreft die tot omboeking (of kwijtschelding/ restitutie) hoort te leiden. De (financiële) nadelige consequenties van geheel buiten de relatie van appelland met de Open Universiteit Nederland liggende omstandigheden, horen naar de mening van verweerder, niet voor rekening van de Open Universiteit Nederland te komen.

b. Gebruik Kortingsregeling Cursusgeld Open Universiteit (KCOU).

Verweerder is en blijft van mening dat bij de beoordeling van een aanvraag om in aanmerking te komen voor de KCOU, enkel de op het moment van beoordelen van de aanvraag actuele situatie van de aanvrager meegenomen dient te worden in de overwegingen. Indien in een bepaalde periode effectief gebruik van de KCOU niet mogelijk is geweest in verband met buiten de invloedssfeer van de Open Universiteit Nederland liggende omstandigheden, dan brengt wijziging van die omstandigheden (met terugwerkende kracht) niet met zich dat een aanvraag zonder meer gehonoreerd moet worden.

Deze redenering geldt naar de mening van verweerder te meer, indien de wijziging in omstandigheden (met terugwerkende kracht), een dusdanige financiële verbetering inhoudt dat aanvrager, indien zijn (financiële) situatie op het moment van aanvragen correct zou zijn vastgesteld, op grond van die gegevens niet in aanmerking zou zijn gekomen voor de KCOU.

c. Onvoldoende motivering/tegenstrijdige redenering.

Verweerder kan appelland niet volgen in zijn redenering met betrekking tot een "deugdelijke motivering, waarbij een weerlegging (plaats?) vind(t) van een beroep 'rechtswege van redelijkheid en billijkheid". Verweerder is van mening dat de overwegingen om niet tot een andere beslissing te komen dan bij besluit d.d. 17 oktober 2000, duidelijk en in voldoende mate zijn verwoord in de bestreden besluit van 7 maart 2001.

Aangezien appelland niet aangeeft waarin de tegenstrijdige redenering naar zijn mening bestaat is het voor verweerder niet mogelijk daartegen verweer te voeren. Verweerder is van mening dat de weergegeven argumenten, om niet tot

een andere beslissing te komen, niet met elkaar in strijd zijn."

Naar ter zitting door partijen is bevestigd, kwam het verzoek tot omzetting van appelland neer op het verzoek om hem, onder bepaalde condities, in te schrijven voor het cursusjaar 2000-2001. Ingevolge de voor dit jaar geldende inschrijvingsvoorwaarden, zoals opgenomen in het Studentenstatuut van de OU, diende inschrijving te geschieden in juni of juli. Het verzoek van appelland dateert van na dit tijdvak en zelfs van na de aanvang van het academisch jaar, dat start op 1 september. Verweerder heeft dan ook met recht geweigerd dit verzoek in te willigen. Op goede gronden heeft verweerder voorts geoordeeld dat van overschrijding van de inschrijvingstermijn rechtvaardigde, bijzondere omstandigheden niet is gebleken. Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Voor een proceskostenveroordeling zijn geen termen aanwezig.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2001/075

(mrs. Nijenhof, Martens en Borman)

5 november 2001

Algemeen verbindend voorschrift, bijstandsnormen Awb, vaststelling cursusgeld

WHW art. 7.50 leden 2 en 3; KCOU punt 4.2

Krachtens artikel 7.50, tweede en derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, heeft verweerder in het bepaalde onder punt 4.2 van de KCOU de normen voor de korting voor de cursusgeld vastgesteld. Bij de vaststelling van deze normen heeft verweerder zich laten leiden door de bijstandsnormen, bedoeld in de Algemene Bijstandswet. Gesteld noch gebleken is dat verweerdens regeling niet de minimumvoorziening, voorgescreven in artikel 7.50, tweede lid, biedt.

Niet kan worden geoordeeld dat de door verweerder vastgestelde regeling in strijd is met een hogere regeling. Evenmin bestaat aanleiding voor het oordeel dat verweerder bij de afweging van alle daarbij betrokken belangen niet in redelijkheid tot vaststelling van deze regeling heeft kunnen komen. Het College overweegt in dit verband dat de door verweerder gekozen normen uitgaan van een objectief, praktisch en algemeen te hanteren criterium, ten aanzien waarvan niet met succes kan worden gesteld

dat het hanteren hiervan rechtens ontoelaatbaar moet worden geacht.

Uitspraak in de zaak van:

M. wonende te T, Denemarken, appellant,
tegen
het college van bestuur van de Open Universiteit, te Heerlen, verweerder,
gemachtigden: mr. F.G.M. Sluijsmans en drs.
W. Bazen, beiden werkzaam bij verweerders
universiteit.

1. Procesverloop

Bij verzoek van 1 maart 2001 heeft appellant verweerder verzocht om toepassing van de Kortingsregeling Cursusgeld Open Universiteit. Op dat verzoek is bij besluit van 8 maart 2001 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 30 maart 2001 heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 11 april 2001 heeft verweerder het bezwaar van appellant ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 27 april 2001, beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 3 juli 2001 een verweerschrift ingediend.

Bij brief van 23 augustus 2001 heeft appellant op het verweerschrift gereageerd.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 september 2001. Daar heeft verweerder bij monde van zijn gemachtigden zijn standpunt nader toegelicht.

2. Overwegingen

Aan zijn verzoek heeft appellant het volgende ten grondslag gelegd:

"Door een chronische blessure aan mijn elleboog heeft de huisarts mij het advies gegeven om me om te scholen. Een aantal jaren geleden heb ik 12 modulen behaald in de studie rechten en onderzoek nu of het mogelijk is de draad weer op te pakken en de studie te volbrengen.

Omdat wij in Denemarken wonen zou dit betekenen dat ik de tentamens in Groningen zou kunnen doen. Dit brengt per tentamen zo'n 257 gulden aan reiskosten met zich mee. Wij leven van mijn ziekte-uitkering die 3844 Deense kronen per twee weken bedraagt. Primaire levensbehoeften zijn aanmerkelijk duurder in Denemarken dan in Nederland."

Bij besluit van 25 januari 2001 heeft verweerder appellants aanvraag om toepassing van de Kortingsregeling Cursusgeld Open Universiteit (hierna: KCOU) op de volgende gronden afgewezen:

"Het inkomen van de aanvrager is te hoog.

Het inkomen van u (plus dat van uw eventuele partner) in de peilperiode (drie maanden voorafgaand aan de maand van ondertekening van de aanvraag) is vastgesteld op f 8059. Voor een korting van 80% mag het inkomen niet meer bedragen dan f 6560 en voor een korting van 50% niet meer dan f 7470. Het bovengenoemde inkomen is als volgt berekend.

f 3223 D.Kr. 11099 = f 3223,15 (D.Kr 100 = f 29,04)
01-2001
f 2418 D.Kr. 8328 = f 2418,45
02-2001
f 2418 D.Kr. 8328 = f 2418,45
totaal:
f 8059"

Verweerder heeft het bestreden besluit doen steunen op de volgende overwegingen:

"De door u genoemde hogere levensstandaard in Denemarken en de reiskosten voor tentamens hebben geen invloed op de berekening. Ook na heroverweging blijkt dat uw netto-inkomen in de peilperiode te hoog is om in aanmerking te komen voor een korting."

In beroep heeft appellant het volgende aangevoerd:

"De Open Universiteit Nederland schrijft in de informatiegids opleiding Nederlands recht op pagina 1 het volgende: "Aan studenten biedt de Open Universiteit Nederland academisch onderwijs op afstand, flexibel, op maat en in een hoogwaardige elektronische leeromgeving: daarbinnen kunt ook u ongetwijfeld uw studieplek vinden!"

Bij de beoordeling van de Kortingsregeling Cursusgeld Open Universiteit blijken de begrippen afstand en werkplek echter geen invloed te hebben op de berekening. Het lijkt me een redelijk te verwachten dat deze, bij een zo'n nadrukkelijke advertentie van de doelstellingen "afstand en úw werkplek", óók een rol spelen in de beoordeling van kortingsregelingen cursusgeld. Het kan toch niet zo zijn dat ik bij het abstracte begrip afstand de "landsgrenzen" moet lezen?"

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

"Verweerder wil hiermee aangeven dat de vraag of, en zo ja in welke mate, korting gegeven wordt, voor wat de financiële situatie betreft, beantwoord wordt aan de hand van naar Nederlandse maatstaven vastgestelde normbedragen, die gekoppeld zijn aan het ingevolge de Algemene bijstandswet geldende bijstandsniveau.

Anders dan appellant is verweerder van mening dat bij de vaststelling van het inkomen van een aanvrager geen rekening dient te worden gehouden met subjectieve aspecten, zoals de in andere landen afwijkende kosten van levensonderhoud.

Deze redenering geldt volgens verweerder eveneens met betrekking tot de door appellant aangehaalde reiskosten."

In zijn brief van 23 augustus 2001 heeft appellant aangegeven - met een berekening - dat hij, de prijsindex Nederland-Denemarken in aanmerking nemende, fl 105,- per maand beneden de Nederlandse bijstandsnorm zit.

Het College overweegt als volgt.

Krachtens artikel 7.50, tweede en derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek, heeft verweerder in het bepaalde onder punt 4.2 van de KCOU de normen voor de korting voor de cursusgeld vastgesteld. Bij de vaststelling van deze normen heeft verweerder zich laten leiden door de bijstandsnormen, bedoeld in de Algemene Bijstandswet. Gesteld noch gebleken is dat verweerders regeling niet de minimumvoorziening, voorgescreven in artikel 7.50, tweede lid, biedt.

Niet kan worden geoordeeld dat de door verweerder vastgestelde regeling in strijd is met een hogere regeling. Evenmin bestaat aanleiding voor het oordeel dat verweerder bij de afweging van alle daarbij betrokken belangen niet in redelijkheid tot vaststelling van deze regeling heeft kunnen komen. Het College overweegt in dit verband dat de door verweerder gekozen normen uitgaan van een objectief, praktisch en algemeen te hanteren criterium, ten aanzien waarvan niet met succes kan worden gesteld dat het hanteren hiervan rechtens ontoelaatbaar moet worden geacht.

Gelet op het bovenstaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Het College ziet geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2001/080
(mrs. Nijenhof, Martens en Borman)
5 november 2001

Beurzenregeling, bevoegdheid, fatale termijn, termijnoverschrijding, verschoonbaarheid

WHW art. 7.51, 7.66 lid 1 onderdeel b; Beurzenregeling art. 15

Terzake van het door appelland ingestelde beroep dient eerst te worden vastgesteld of het College bevoegd is daarvan kennis te nemen. De Regeling voor beurzen voor eerstejaars propedeuse studenten TU Delft 2000/2001 (hierna: de Beurzenregeling) is niet gebaseerd op artikel 7.51 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderwijs (WHW), noch op enige andere bepaling in titel 3 van hoofdstuk 7 van de WHW. De bevoegdheid van het College kan derhalve niet op artikel 7.66, eerste lid onderdeel b, van de WHW worden gebaseerd. Dit betekent dat het College niet bevoegd is van het beroep kennis te nemen, tenzij moet worden geoordeeld dat de Beurzenregeling een zodanige verwantschap heeft met andere aan het College toegedeelde bepalingen, dat het College dientengevolge de bevoegdheid zou toekomen te oordelen over het geschil. Deze situatie doet zich in casu voor. (...)

Het College maakt uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting op, dat appelland ruim

vóór de uiterste aanvraagdatum op de hoogte was van het bestaan van enigerlei beurs als de onderhavige. Appelland heeft echter nagelaten om, toen de schooldecaan hem niet verder kon helpen, nader te informeren bij de desbetreffende instanties die wél op de hoogte waren, naar voor de beursverlening geldende voorwaarden, zoals een aanvraagtermijn. Nu de termijnoverschrijding te wijten is aan dit nalaten alsmede aan afwezigheid wegens vakantie, is deze een gevolg van aan appelland toe te rekenen omstandigheden. In dit verband overweegt het College mede dat appelland heeft verklaard dat zijn ziekte hem niet zou hebben verhinderd een tijdige aanvraag in te dienen, indien hij van de fatale datum op de hoogte zou zijn geweest. Verweerder heeft dan ook in redelijkheid kunnen oordelen dat een zeer speciale omstandigheid in de zin van artikel 15 van de Beurzenregeling zich niet voordeed.

Uitspraak in de zaak van:

G. wonende te A., appelland,
tegen

het college van bestuur van de Technische Universiteit Delft te Delft, verweerder,

gemachtigde: mr. M.H. Koopman, werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief van 19 juli 2000, binnengekomen bij verweerder op 21 juli 2000, heeft appelland verweerder verzocht om hem financiële ondersteuning voor het studiejaar 2000-2001 te verlenen.

Op dat verzoek is bij besluit van 28 augustus 2000 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 4 september 2000 heeft appelland daartegen bezwaar gemaakt

Bij besluit van 5 april 2001 heeft verweerder het bezwaar van appelland, ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appelland bij brief, ingekomen bij het College op 16 mei 2001, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 3 juli 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 september 2001. Daar hebben appelland in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigde hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Terzake van het door appelland ingestelde beroep dient eerst te worden vastgesteld of het College bevoegd is daarvan kennis te nemen. De Regeling voor beurzen voor eerstejaars propedeuse studenten TU Delft 2000/2001 (hierna: de Beurzenregeling) is niet gebaseerd op artikel 7.51 van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderwijs (WHW), noch op enige andere bepaling in titel 3 van

hoofdstuk 7 van de WHW. De bevoegdheid van het College kan derhalve niet op artikel 7.66, eerste lid onderdeel b, van de WHW worden gebaseerd. Dit betekent dat het College niet bevoegd is van het beroep kennis te nemen, tenzij moet worden geoordeeld dat de Beurzenregeling een zodanige verwantschap heeft met andere aan het College toegedeelde bepalingen, dat het College dientengevolge de bevoegdheid zou toekomen te oordelen over het geschil. Deze situatie doet zich in casu voor. Het bestreden besluit is op de volgende overweging gebaseerd:

"5. Beoordeling van de standpunten

- 5.1 Ingevolge artikel 14 van de Regeling dient een aanvraag voor een beurs vóór 15 juli 2000 te zijn ingediend. Het poststempel van de PTT op de brief geldt daarbij als bewijs.
- 5.2 In deze procedure staat vast dat Z. zijn aanvraag te laat heeft ingediend. Indien Z. zijn aanvraag tijdig had ingediend, zou hij gelet op de door hem behaalde resultaten in aanmerking zijn gekomen voor een propedeusebeurs en zou deze hem ook toegekend zijn.
- 5.3 Het is de Commissie gebleken dat het beleid van de TU is om strikt de hand te houden aan de eis dat een aanvraag voor een propedeusebeurs tijdig moet worden ingediend, tenzij bijzondere omstandigheden afwijking van de regeling rechtvaardigen. Dit laatste is in beginsel alleen het geval als het gaat om aanvragen die door buitenlandse studenten worden gedaan.
- 5.4 De verantwoordelijkheid voor het tijdig indienen van een aanvraag ligt primair bij de student, in casu Z. Vast is komen te staan dat Z. zich via de normale procedure heeft aangemeld en dat Z. van het bestaan van de regeling wist. De Commissie concludeert derhalve dat het op de weg van Z. had gelegen om, toen hij kennelijk nog niet beschikte over de folder en anderen wel, actie te ondernemen.
- 5.5. De Commissie komt dan ook tot de conclusie dat de regeling juist is toegepast, er geen sprake is van verschoonbare termijnoverschrijding en dat derhalve het bezwaar van Z., hoe jammer ook, ongegrond is."

In beroep heeft appelland het volgende aangevoerd:

"Echter cruciaal is dat niemand, ook de commissie niet, het als de opvatting van de ondergetekende destijds betoogt dat daar vanzelf tijdsdruk op zit. Wanneer men dat absoluut niet verwacht en hierover niet wordt voorgelicht zal men de actie doen zodra er tijd voor vrijgemaakt kan worden. Dit heeft de ondergetekende ook gedaan. Na het eindexamen is ondergetekende direct op vakantie gegaan en na deze vakantie was hij door voedselvergiftiging niet in staat tot veel actie. Zodra dit wel het geval was, was het al te laat. Wanneer ondergetekende zelfs maar het flauwste vermoeden had over het bestaan van een uiterste inleverdatum, had een brief vanaf het vakantieadres in Spanje voor de hand hebben gelegen. Hoe dan de commissie echter bij 5.4. kan concluderen dat de verantwoordelijkheid voor het tijdig indienen van een aanvraag primair ligt bij de student in casu Z. is derhalve een conclusie die geen recht doet aan een normale handelswijze van een individu gegeven de situatie van de ondergetekende. En deze kan voor het tijdig indienen van de aanvraag ook niet verantwoordelijk worden gesteld. Want wat is tijdig voor een onwetende?

Ondergetekende zou bij het vermoeden van een tijdsdruk de aanvraag voor de propedeusebeurs met een zelfde moeite als bij de ondertekening van het inschrijvingsformulier op 14 juli (direct na terugkeer van vakantie en voor het zich naar bed begeven), zoals bij 2.2. is komen vast te staan, nog die dag hebben ingediend, ondanks zijn ziekte."

Artikel 14 van de Beurzenregeling luidt:

Het verzoek zoals vermeld in artikel 11 dient vóór 15 juli 2000 te zijn ingediend. Het poststempel van de PTT op de brief geldt daarbij als bewijs.

Artikel 15 van de Beurzenregeling luidt:

Alleen in zeer speciale omstandigheden wordt een aanvraag die na 15 juli 2000 wordt ingediend nog in behandeling genomen.

Het College overweegt als volgt.

Beoordeeld moet worden of verweerder zich terecht op het standpunt heeft kunnen stellen dat zich geen speciale omstandigheid als bedoeld in artikel 15 voordeed.

In beroep heeft appelland terzake van de termijnoverschrijding aangevoerd dat hij – samengetvat weergegeven – wegens vakantie in het buitenland en daaraan volgend ziekte niet zelf in staat was tijdig de aanvraag voor de Beurzenregeling in te dienen en dat hem niet gebleken was van een fatale termijn.

Het College maakt uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting op, dat appelland ruim vóór de uiterste aanvraagdatum op de hoogte was van het bestaan van enigerlei beurs als de onderhavige. Appelland heeft echter nagelaten om, toen de schooldecaan hem niet verder kon helpen, nader te informeren bij de desbetreffende instanties die wél op de hoogte waren, naar voor de beursverlening geldende voorwaarden, zoals een aanvraagtermijn. Nu de termijnoverschrijding te wijten is aan dit nalaten alsmede aan afwezigheid wegens vakantie, is deze een gevolg van aan appelland toe te rekenen omstandigheden. In dit verband overweegt het College mede dat appelland heeft verklaard dat zijn ziekte hem niet zou hebben verhinderd een tijdige aanvraag in te dienen, indien hij van de fatale datum op de hoogte zou zijn geweest. Verweerder heeft dan ook in redelijkheid kunnen oordelen dat een zeer speciale omstandigheid in de zin van artikel 15 van de Beurzenregeling zich niet voordeed.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Voor een proceskostenveroordeling zijn geen termen aanwezig.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College ongegrond.

□

Nr. CBHO 2001/082

(mrs. Nijenhof, Martens, Borman)

5 november 2001

Beoordelingsvrijheid, inschrijving, voldoening cursusgeld, wetsinterpretatie

WHW art. 7.37 lid 2

Vast staat dat appellant het cursusgeld niet heeft voldaan. Het College is van oordeel dat het niet hebben voldaan aan de verplichting het cursusgeld te voldoen met zich brengt dat appellant niet staat ingeschreven als student bij verweerders instelling. Het betoog van verweerder dat hem in dezen op grond van de parlementaire geschiedenis van artikel 7.37 van de WHW beoordelingsvrijheid toekomt, faalt. Artikel 7.37, tweede lid, van de WHW, biedt voor deze opvatting geen ruimte.

Gelet op het vorenstaande heeft verweerder ten onrechte geoordeeld dat appellant bij de OU was ingeschreven en ten onrechte dit oordeel aan zijn weigering het cursusgeld kwijt te schelden ten grondslag heeft gelegd. Reeds op die grond dient het beroep gegrond te worden verklaard.

Uitspraak in de zaak van:

R. wonende te D., België, appellant,
tegen
het college van bestuur van de Open Universiteit te Heerlen, verweerder,
gemachtigden: mr. F.G.M. Sluijsmans en drs. W. Bazen, beiden werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief, ontvangen door verweerder op 11 september 2000, heeft appellant verweerder meegedeeld van de inschrijving af te zien.

Op dat verzoek is bij besluit van 16 november 2000 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief, door verweerder ontvangen op 28 november 2000, heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 4 december 2000 is namens verweerder hierop na heroverweging afwijzend beslist.

Bij brief van 21 december 2000, heeft appellant daartegen aanvullend bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 10 april 2001 heeft verweerder het bezwaar van appellant ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 21 mei 2001, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 19 juni 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 11 september 2001. Daar hebben appellant in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigden hun standpunten nader toegeelicht.

2. Overwegingen

Appellant heeft aan zijn verzoek om van inschrijving af te zien ten grondslag gelegd dat hij wegens een nieuwe betrekking veel buitens-

lands verblijft en derhalve het onderwijs niet kan volgen.

Verweerder heeft in zijn afwijzende beslissing van 16 november 2000 en herhaald bij besluit van 4 december 2000 - samengevat weergegeven - overwogen, dat in appellants geval zich geen overmacht voordoet en er derhalve niet overgegaan wordt tot restitutie/kwijtschelding van het cursusgeld.

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

" Wij zijn van mening dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat:

1. u het cursusmateriaal niet heeft ontvangen. Hierbij verwijzen wij met name naar het e-mail bericht van 17 augustus 2000;
2. U daadwerkelijk de mogelijkheid is geboden om de jaarinschrijving 2000-2001 telefonisch te annuleren; en
3. er gegronde redenen voor de annulering aanwezig zijn.

Wij zijn dan ook van mening dat het besluit van 4 december 2000 op goede gronden is genomen door het standpunt in te nemen dat telefonisch annuleren niet mogelijk is, tenzij sprake is van overmacht. In casu hebt u pas bij brief van 25 oktober 2000 om annulering/restitutie verzocht zonder opgave van redenen."

In beroep heeft appellant aangevoerd, dat hij - samengevat weergegeven - nadat hij zich telefonisch heeft afgemeld, het cursusmateriaal nooit heeft ontvangen. Voorts dat verweerder niet heeft aangegeven op welke gronden telefonische afmelding niet mogelijk zou zijn. Tevens voert appellant aan dat hij door een nieuwe werkkring veel in het buitenland verkeert en derhalve de studie niet kan aanvatten.

Artikel 7.37, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) luidt:

Tot de inschrijving wordt niet overgegaan dan nadat het bewijs is overgelegd dat het verschuldigde collegegeld wordt voldaan, het verschuldigde examengeld is voldaan dan wel, in geval van inschrijving aan de Open Universiteit, het verschuldigde cursusgeld is voldaan.

Uit de gedingstukken en het verhandelde ter zitting is komen vast te staan dat appellant het cursusgeld voor de opleiding WO bedrijfswetenschappen aan verweerders instelling niet heeft voldaan.

Het College overweegt als volgt.

Vast staat dat appellant het cursusgeld niet heeft voldaan. Het College is van oordeel dat het niet hebben voldaan aan de verplichting het cursusgeld te voldoen met zich brengt dat appellant niet staat ingeschreven als student bij verweerders instelling. Het betoog van verweerder dat hem in dezen op grond van de parlementaire geschiedenis van artikel 7.37 van de WHW beoordelingsvrijheid toekomt, faalt. Artikel 7.37, tweede lid, van de WHW, biedt voor deze opvatting geen ruimte.

Gelet op het vorenstaande heeft verweerder ten onrechte geoordeeld dat appellant bij de OU

was ingeschreven en ten onrechte dit oordeel aan zijn weigering het cursusgeld kwijt te schelden ten grondslag gelegd. Reeds op die grond dient het beroep gegrond te worden verklaard.

De overige door appellant aangedragen grieven behoeven in dit licht geen verder bespreking.

Ingevolge het bepaalde bij artikel 7.66, tweede lid, van de WHW in verbinding met artikel 8:74, eerste lid, van de Awb dient verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht f 60,- te vergoeden.

Op grond van artikel 8:75, tweede lid, van de Awb, veroordeelt het College verweerder in de proceskosten. Overeenkomstig het bepaalde in het besluit proceskosten bestuursrecht bedragen de kosten f 66,- voor reiskosten. Het College wijst de Open Universiteit aan als de rechtspersoon die deze kosten moet vergoeden.

Een en ander leidt tot de volgende beslissingen.

3. Beslissing

Het College:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het bestreden besluit van 10 april 2001;
- bepaalt dat verweerder opnieuw zal beslissen op het bezwaarschrift, met inachtneming van deze uitspraak;
- bepaalt dat verweerder aan appellant het door hem betaalde griffierecht ten bedrage van f 60,- (zegge: zestig gulden) vergoedt;
- veroordeelt verweerder in de reiskosten ten bedrage van f 66,- (zegge: zesenzestig gulden) aan appellant te vergoeden door verweerder;
- wijst de Open Universiteit aan als de rechtspersoon die deze kosten dient te vergoeden.

□

Nr. CBHO 2001/084

(mrs Loeb, Mollee, Borman)

1 augustus 2001

Afweging belangen, bekendmaking, criteria decentrale selectie, decentrale selectie, Informatie Beheer Groep, Instroomwijzer

WHW art.7.57e lid 2; Regeling decentrale selectie VU

Appellant stelt dat hij uit de door de Informatie Beheer Groep uitgegeven Instroomwijzer het criterium eerste voorkeur voor verweerders opleiding niet heeft kunnen opmaken.

Het aldus gestelde kan evenwel niet leiden tot het met die stelling beoogde resultaat. Appel-

lant heeft uit de Instroomwijzer op kunnen maken dat daarin niet alle door de verschillende instellingen bij de decentrale selectie toegepaste criteria zijn opgenomen. Voor meer specifieke per instelling vastgestelde selectiecriteria verwijst de Instroomwijzer naar de desbetreffende instelling. Ook wordt daarvoor verwezen naar de website van de Vrije Universiteit.

Door de informatie op voormelde wijze bekend te maken heeft verweerder voldaan aan de verplichting van artikel 7.57e, tweede lid, van de WHW. Appellant kan derhalve niet gevolgd worden in zijn betoog dat hij het criterium van eerste voorkeur buiten zijn schuld niet kende en dat verweerder hem het niet voldoen aan dat criterium om die reden niet mocht tegenwerpen. Subsidiar heeft appellant aangevoerd dat zijn vaardigheden en zijn motivatie om aan de VU te willen studeren zwaarder dienen te wegen dan de gestelde eis van de opgave van de VU als instelling van eerste voorkeur. Het is evenwel aan verweerder om terzake criteria te formuleren en er is geen reden voor het oordeel dat verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen niet in redelijkheid tot het stellen van die eis heeft kunnen besluiten.

Uitspraak in de zaak van:

P. wonende te N., appellant, gemachtigde: mr. A.M.J. van der Weide, advocaat te Nieuwegein, tegen

het college van bestuur van de Vrije Universiteit, te Amsterdam, verweerder, gemachtigde: mr. M.A. Daniëls, werkzaam bij verweerders universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief van 8 februari 2001 heeft verweerder de ontvangst bevestigd van een verzoek van appellant om hem via de decentrale selectie tot de studie geneeskunde toe te laten.

Bij besluit van 8 maart 2001 is namens verweerder afwijzend op dit verzoek beslist.

Bij brief, ingekomen bij verweerder op 15 maart 2001, heeft appellant daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 23 april 2001 heeft verweerder het bezwaar van appellant, ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellant bij brief, ingekomen bij het College op 31 mei 2001, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 3 juli 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 16 juli 2001. Daar hebben appellant en verweerder bij monde van hun gemachtigden hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

"Wij hebben vastgesteld dat uw bezwaar zich niet richt tegen het criterium van eerste voorkeur als zodanig maar is gericht tegen de onvolledige publicatie van de gegevens, zodat u daarop niet heeft kunnen anticiperen.

In dit standpunt hebben wij u niet gevolgd. Wij achten het de verantwoordelijkheid van kandidaten zich goed op de hoogte te stellen van de gang van zaken. Voorts zijn wij van mening dat primair van belang is de informatie die wijzelf over de opleidingen aan onze universiteit verstrekken. In het schriftelijk verkrijgbare voorlichtingsmateriaal via de Website van de faculteit en op de voorlichtingsdagen was de volledige en juiste informatie beschikbaar. Er waren voldoende mogelijkheden om die informatie te verkrijgen. Ten behoeve van de Instroomwijzer is de volledige informatie aan de Informatie Beheergroep (IBG) verstrekt. Deze informatie wordt verplicht verstrekt. Helaas heeft de IBG er - overigens zonder overleg met de universiteiten - voor gekozen uitsluitend de cognitieve criteria te vermelden. Het is voor de universiteit niet mogelijk die informatie alsnog te wijzigen.

Hoewel wij het betreuren dat de informatie onvolledig is vermeld, achten wij ons voor de inhoud niet aansprakelijk nu deze geheel buiten ons om tot stand is gekomen. Overigens heeft de IBG wel de vermelding van de WEB-site overgenomen en uit de inhoudsopgave blijkt dat niet alle criteria zijn aangegeven, zodat het niet onmogelijk is geweest via de Instroomwijzer toch de juiste informatie te bereiken.

U heeft gesteld dat u de VU als eerste voorkeur zou hebben opgegeven, indien u tijdig van criterium op de hoogte was geweest. Dit standpunt kan naar ons oordeel niet worden gehonoreerd, nu zulks een omstandigheid betreft die tot het risico van de student behoort."

In beroep heeft appellant het volgende doen aanvoeren:

"(...) Waar het klager in deze om gaat is dat hij dit criterium van eerste voorkeur buiten zijn schuld om niet kende en hier aldus geen rekening mee heeft kunnen houden bij zijn aanmelding.

(...)

7. Kern van onderhavig geschil is het volgende. Klager wil niets liever dan geneeskunde studeren en zal naar verwachting een zeer goede en bewaame student zijn, gezien zijn studieresultaten op het VWO. Om zich in te schrijven voor zowel de studiefinanciering als voor de universiteit, hanteerde klager 'de Instroomwijzer 2001/2002' van de IB-Groep. Op de eerste pagina van deze brochure staat onder de kop: 'Wat is de instroomwijzer?' vermeld: "*Met dit formulier regel je in een keer je aanmelding voor een opleiding en het aanvragen van studiefinanciering. (...) De IB-Groep geeft je aanmeldingsgegevens vervolgens door aan de instelling van je eerste voorkeur.*" Klager is en mocht er op basis van geciteerde vanuit gaan dat bestudering van deze brochure voldoende zou moeten zijn om alle vereiste criteria te achterhalen. De inhoud van bovenstaand citaat stelt immers onomstotelijk en in niet mis te verstane bewoordingen vast dat met onderhavig formulier zowel de studiefinanciering als de aanmelding geregeld kan worden. Aangezien voor aankomend studenten de manier van inschrijven met hulp van deze brochure gebeurt, mist de stelling van het college dat klager bronnen had kunnen raadplegen feitelijke grondslag.

8. Voorts wordt op pagina 12 van deze brochure aangegeven wat de algemene regels zijn voor het meedoen aan een decentrale selectie. Dat de universiteit dezelfde dient te zijn als die van eerste voorkeur, staat niet bij deze algemene regels vermeld. Bladert men door in de betreffende brochure,

dan vindt men op pagina 14 de *primaire selectiecriteria* van de VU. Ook bij de opsomming van deze criteria wordt betreffende eis niet genoemd."

In het verweerschrift heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

"3. (...) De informatie over de opleiding geneeskunde is op verschillende manieren te verkrijgen geweest; niet alleen via internet en op de voorlichtingsdagen, maar ook op schriftelijk verzoek bij de faculteit der Geneeskunde, via de telefonische voorlichting via het Onderwijsvoorlichtingscentrum van de Vrije Universiteit en de studieadviseur van de faculteit. Wij handhaven ons standpunt dat er voor studenten voldoende mogelijkheden zijn geweest de volledige en juiste informatie te verkrijgen.

6. De uiteindelijke verantwoordelijkheid voor de gepubliceerde tekst in de Instroomwijzer ligt bij de Informatie Beheer Groep en niet bij de universiteit. De verantwoordelijkheid van de Vrije Universiteit voor informatie kan niet verder strekken dan haar eigen invloedssfeer.

7. Indien de IBG die tekst niet wil gebruiken en ook feitelijk niet gebruikt, kunnen fouten in de tekst van de IBG naar onze stellige overtuiging de VU niet worden toegerekend.

9. De heer P stelt tenslotte dat hij niet de kans heeft gekregen de Vrije Universiteit als eerste voorkeur op te geven. Hij heeft die kans naar ons oordeel wel gehad: op het aanmeldingsformulier kon die keuze worden gemaakt."

Ten aanzien van het beroep overweegt het College als volgt.

Bij artikel 7.57e van de WHW, gelezen in samenhang met paragraaf 4 van hoofdstuk 4 van de Regeling aanmelding en selectie hoger onderwijs, is bepaald dat het instellingsbestuur de criteria voor de decentrale selectie voor opleidingen aan zijn instelling tijdig bekend maakt.

Verweerder heeft ter uitvoering daarvan de criteria voor de decentrale selectie bekend gemaakt op zijn website en schriftelijk tijdens de voorlichtingsdagen. Voorts was, naar door verweerder onweersproken is gesteld, nadere informatie over de criteria op aanvraag bij verweerder verkrijgbaar. In die bekendmakingen is het criterium van eerste voorkeur opgenomen.

Appellant stelt dat hij uit de door de Informatie Beheer Groep uitgegeven Instroomwijzer het criterium eerste voorkeur voor verweerders opleiding niet heeft kunnen opmaken.

Het aldus gestelde kan evenwel niet leiden tot het met die stelling beoogde resultaat. Appellant heeft uit de Instroomwijzer op kunnen maken dat daarin niet alle door de verschillende instellingen bij de decentrale selectie toegepaste criteria zijn opgenomen. Voor meer specifieke per instelling vastgestelde selectiecriteria verwijst de Instroomwijzer naar de desbetreffende instelling. Ook wordt daarvoor verwezen naar de website van de Vrije Universiteit.

Door de informatie op voormelde wijze bekend te maken heeft verweerder voldaan aan de verplichting van artikel 7.57e, tweede lid, van de WHW. Appellant kan derhalve niet gevolgd

worden in zijn betoog dat hij het criterium van eerste voorkeur buiten zijn schuld niet kende en dat verweerder hem het niet voldoen aan dat criterium om die reden niet mocht tegenwerpen. Subsidiair heeft appellant aangevoerd dat zijn vaardigheden en zijn motivatie om aan de VU te willen studeren zwaarder dienen te wegen dan de gestelde eis van de opgave van de VU als instelling van eerste voorkeur. Het is evenwel aan verweerder om terzake criteria te formuleren en er is geen reden voor het oordeel dat verweerder bij afweging van alle daarvoor in aanmerking komende belangen niet in redelijkheid tot het stellen van die eis heeft kunnen besluiten.

Gelet op het bovenstaande dient het beroep ongegrond te worden verklaard.

Het College acht geen termen aanwezig voor een proceskostenveroordeling.

Beslist wordt als volgt.

3 Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2001/085
(mrs Loeb, Olivier, Mollee)
28 november 2001

Relevant werk, restitutie collegegeld, opgewekte verwachtingen, uitschrijving,

Studentenstatuut Ichthus Hogeschool art. 18 lid 1

Daarbij is in aanmerking genomen dat appellante zich, hoewel zij geen relevant werk had gevonden, toch heeft ingeschreven. De gevolgen van die keuze heeft verweerder voor rekening van appellante mogen laten, als hij bij het bestreden besluit heeft gedaan. Het beroep van appellante op opgewekte verwachtingen treft geen doel, omdat appellante haar stelling dat verweerder of een daartoe bevoegd personeelslid heeft toegezegd dat collegegeld zou worden gerestitueerd bij het niet dan wel niet tijdig vinden van relevant werk, indien het verzoek daartoe na 1 oktober zou worden gedaan, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Uitspraak in de zaak van:

A. wonende te D., appellante,
tegen
het college van bestuur van de Ichthus Hogeschool te Rotterdam, verweerder,
gemachtigde: mr. H.E. Jansen - van der Hoek,
werkzaam bij verweerdere hogeschool.

1. Procesverloop

Bij brief van 31 oktober 2000, heeft appellante verweerder verzocht om haar inschrijving te beëindigen en haar het door haar betaalde collegegeld voor het studiejaar 2000-2001 te restitueren.

Op dat verzoek is bij besluit van 2 februari 2001 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief, door verweerder ontvangen op 22 februari 2001, heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 31 mei 2001, verzonden op die dag, heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellante bij brief, ingekomen bij het College op 18 juni 2001, beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 1 augustus 2001 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 oktober 2001. Daar hebben appellante in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigde hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Appellante heeft aan haar verzoek ten grondslag gelegd dat zij voor het studiejaar 2000-2001 geen relevant werk heeft kunnen vinden om haar studie voort te zetten.

Het bestreden besluit is met name gebaseerd op de volgende overwegingen:

“U was bekend met de regel dat u rond 1 oktober 2000 relevant werk moest hebben en dat het uw verantwoordelijkheid is dat te regelen. Daarom heeft u met mevrouw Fokker en de heer Krijger overlegd over uitschrijving.

Wij hebben uw uitlatingen over restitutie van collegegeld en het bezoek van de onderwijsinspectie medio oktober 2000 gecheckt bij mevrouw Fokker en de heer Krijger. Hieruit is naar voren gekomen dat u geen toezeggingen zijn gedaan over restitutie van collegegeld. Ook het bezoek van de onderwijsinspectie medio oktober 2000 is niet genoemd.”

In beroep heeft appellante aangevoerd dat – zakelijk weergegeven – verweerder de suggestie heeft gewekt dat restitutie van het collegegeld mogelijk zou zijn, indien zij voor 1 oktober 2000 geen relevant werk gevonden had en verweerder niet tijdig heeft gewaarschuwd voor de nadelige gevolgen van inschrijving zonder over relevant werk te beschikken. Appellante stelt tevens dat zij toch al financieel is gedupeerd, nu zij de studiekosten van haar eerste studiejaar aan haar werkgever moet terugbetalen.

In verweer daarop heeft verweerder nog het volgende aangevoerd:

“De deeltijdopleiding Personeel en Arbeid kent de eis van relevant werk. Deze eis houdt in dat de student in het eerste jaar van de opleiding betaald werk dient te hebben en in het tweede jaar van de opleiding relevant betaald werk dient te hebben. Dit houdt in dat de student vanaf het tweede jaar van de opleiding, naast het volgen van de opleiding een betaalde functie dient te hebben die relevant is voor de

opleiding die wordt gevolgd. Het is de verantwoordelijkheid van de student voor relevant werk te zorgen. Zulks is geregeld in het onderwijs- en examenreglement. In artikel 9.1.3, 9.1.6, 9.1.9 en 9.1.12 is 'relevante werkervaring' opgenomen als eis voor het tweede jaar. Ook voor het derde en vierde jaar is deze eis opgenomen.

(...)

Uit navraag bij de deeltijdcoördinatoren van mevrouw S. blijkt dat haar duidelijk is gemaakt dat zij in elk geval voor 1 oktober 2000 relevant werk diende te hebben. Over restitutie van collegegeld is niet gesproken, althans zijn geen toezeggingen gedaan. Overigens behandelt de afdeling Studentzaken administratieve en organisatorische zaken en niet (iemand van) de betreffende opleiding."

Artikel 18, eerste lid, van verweerdere Studentenstatuut luidt:

Degene die als student is ingeschreven, kan (in tegenstelling tot de extraneus) een verzoek doen om de inschrijving te beëindigen en wel in de volgende gevallen:

(...)

e. Indien het College van Bestuur het verzoek redelijk vindt. Het College van Bestuur kan hiervoor criteria vaststellen. Beëindiging vindt plaats met ingang van de maand volgend op de maand waarin het verzoek is ontvangen.

Er is geen grond om te oordelen dat verweerder bij afweging van alle betrokken belangen niet in redelijkheid tot zijn in bezwaar gehandhaafde besluit heeft kunnen komen of dat besluit om andere redenen rechtens onjuist is. Daarbij is in aanmerking genomen dat appellante zich, hoewel zij geen relevant werk had gevonden, toch heeft ingeschreven. De gevolgen van die keuze heeft verweerder voor rekening van appellante mogen laten, als hij bij het bestreden besluit heeft gedaan. Het beroep van appellante op opgewekte verwachtingen treft geen doel, omdat appellante haar stelling dat verweerder of een daartoe bevoegd personeelslid heeft toegezegd dat collegegeld zou worden gerestitueerd bij het niet dan wel niet tijdig vinden van relevant werk, indien het verzoek daartoe na 1 oktober zou worden gedaan, niet aannemelijk heeft gemaakt.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Voor een proceskostenveroordeling zijn geen termen aanwezig.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

Nr. CBHO 2001/112
(mrs Loeb, Olivier, Mollee)
28 november 2001

Maatstaf vrijstellingsregeling, vermogen, inkomsten uit arbeid, wetsgeschiedenis

WHW artikel 7.50 lid 2 en 3; KCOU punt 4.2

Het College volgt verweerder niet in zijn betoog dat er kennelijk toe strekt dat het bepaalde bij voormeld artikel 7.50, tweede lid, van de WHW, de mogelijkheid biedt een vrijstellingsregeling voor de cursusgelden vast te stellen, waarbij het vermogen van de aanvrager als zodanig als maatstaf geldt. De WHW noch de geschiedenis van haar totstandkoming biedt de grondslag om bij de vaststelling van de vrijstellingsregeling andere financiële maatstaven aan te leggen, dan gebaseerd op het inkomen van de aanvrager.

Uitspraak in de zaak van:

J. wonende te H., appellante,
tegen
het college van bestuur van de Open Universiteit te Heerlen, verweerder,
gemachtigde: mr. H.A.M. van der Ven, werkzaam bij verweerdere universiteit.

1. Procesverloop

Bij formulier, door haar ondertekend op 4 mei 2001, heeft appellante verweerder verzocht haar in aanmerking te brengen voor de Kortingsregeling Cursusgeld Open Universiteit (KCOU) voor het academisch jaar 2000-2001.

Op dat verzoek is bij besluit van 8 mei 2001 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief, door verweerder ontvangen op 18 mei 2001, heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 26 juni 2001, verzonden op die dag, heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dat besluit heeft appellante bij brief, ingekomen bij het College op 10 juli 2001, beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 25 augustus 2001 een verweerschrift ingediend.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 oktober 2001. Daar heeft verweerder bij monde van zijn gemachtigde zijn standpunten nader toegelicht. Appellante is daar niet verschenen.

2. Overwegingen

Het bestreden besluit is gebaseerd op de volgende overwegingen:

"De (financiële) normen die gehanteerd worden bij de beoordeling van uw aanvraag om in aanmerking te komen voor de KCOU betreffen vaste bedragen, die gekoppeld zijn aan de normen zoals die zijn vastgelegd in de Algemene bijstandswet.

Bij de beoordeling van uw aanvraag gelden dezelfde (financiële) normen als bij de beoordeling van aanvragen van Nederlandse studenten. U heeft immers een vermogen, dat boven de bijstandsnorm ligt. Voor Nederlandse studenten, die in dezelfde vermogenspositie verkeren als u, geldt onverminderd dat hun aanvraag op basis van die vermogenspositie afgewezen zou worden. (...)

Aangezien ook niet van andere omstandigheden is gebleken die aanleiding zouden moeten geven om tot een andere beslissing te komen dan zoals verwoord in ons besluit d.d. 8 mei 2001, komen wij tot de hierboven genoemde beslissing."

Artikel 7.50, tweede lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW) luidt - voorzover hier van belang - als volgt:

(...) De hoogte van de vrijstelling is afhankelijk van het inkomen van betrokkene.

In de memorie van toelichting is het volgende opgenomen:

In verband met de toegankelijkheid van de OU is aan het bestuur van de OU de opdracht gegeven een voorziening te treffen voor minder draagkrachtige studenten, deze voorziening voor minder draagkrachtigen krijgt de vorm van een inkomensafhankelijke vrijstelling voor een gedeelte van de cursusprijs. (MvT, 23 262, nr. 3, blz. 2).

In de krachtens artikel 7.50, tweede en derde lid, van de Wet op het hoger onderwijs en wetenschappelijk onderzoek (WHW), onder punt 4.2 van de KCOU vastgestelde berekeningsgrondslagen voor de vaststelling van de aanspraak op korting wordt rekening gehouden met vermogen boven een bepaald normbedrag, overeenkomstig de Algemene bijstandswet.

Het College volgt verweerder niet in zijn betoog dat er kennelijk toe strekt dat het bepaalde bij voormeld artikel 7.50, tweede lid, van de WHW, de mogelijkheid biedt een vrijstellingsregeling voor de cursusgelden vast te stellen, waarbij het vermogen van de aanvrager als zodanig als maatstaf geldt. De WHW noch de geschiedenis van haar totstandkoming biedt de grondslag om bij de vaststelling van de vrijstellingsregeling andere financiële maatstaven aan te leggen, dan gebaseerd op het inkomen van de aanvrager.

Uit het vorenstaande vloeit voort dat het bestreden besluit een deugdelijke motivering ontbeert en dat het beroep deswege gegrond moet worden verklaard.

Ingevolge het bepaalde bij artikel 7.66, tweede lid, van de WHW in verbanding met artikel 8:74, eerste lid, van de Awb dient verweerder aan appellante het door haar betaalde griffierecht f 60,- te vergoeden.

Voor een proceskostenveroordeling zijn geen termen aanwezig.

Een en ander leidt tot de volgende beslissing.

3. Beslissing

Het College:

- verklaart het beroep gegrond;
- vernietigt het besluit van 26 juni 2001;
- bepaalt dat verweerder binnen zes weken na deze uitspraak opnieuw op het bezwaarschrift beslist, met inachtneming van hetgeen in deze uitspraak is overwogen;
- bepaalt dat verweerder aan appellante het door haar betaalde griffierecht ten bedrage van f 60,- (zegge: zestig gulden) vergoedt en wijst de Open Universiteit te Heerlen aan als de tot betaling verplichte rechtspersoon.

□

Nr. CBHO 2001/119
(mrs Loeb, Olivier Mollee)
28 november 2001

Nieuwe feiten of veranderde omstandigheden, herhaald verzoek

Awb art. 4:6

Hetgeen door appellante aan het verzoek ten grondslag is gelegd, namelijk dat zij alsnog van mening is dat verweerder in strijd met artikel 7.51 van de WHW haar eerdere aanvraag heeft afgewezen, is geen nieuw feit of veranderde omstandigheid in de zin van voormeld artikel 4:6 Awb.

Uitspraak in de zaak van:

D. wonende te A., appellante,
tegen

het college van bestuur van de Hogeschool voor Economische Studies te Amsterdam,
verweerder,
gemachtigde: mr. C.L. Koppenol, werkzaam bij verweerders hogeschool.

1. Procesverloop

Bij brief van 24 maart 2001 heeft appellante verweerder opnieuw verzocht om haar financiële ondersteuning te verlenen.

Op dat verzoek is bij besluit van 4 april 2001 namens verweerder afwijzend beslist.

Bij brief van 17 april 2001 heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 20 juni 2001 en verzonden per gelijke datum, heeft verweerder het aldus gemaakte bezwaar kennelijk beoogd ongegrond te verklaren.

Tegen dat besluit heeft appellante bij brief, ingekomen bij het College op 24 juli 2001, beroep ingesteld.

Van verweerder is op 8 augustus 2001 een verweerschrift ontvangen.

Het College heeft de zaak ter zitting behandeld op 15 oktober 2001. Daar hebben appellante in persoon en verweerder bij monde van zijn gemachtigde hun standpunten nader toegelicht.

2. Overwegingen

Het bestreden besluit is met name gebaseerd op de volgende overwegingen:

"Sinds de eerste afwijzing van uw verzoek om uitbetaling van de afstudeersteun op 5 april 2000 en de herhaalde afwijzing op 4 april jl. hebben er zich geen feiten of omstandigheden voorgedaan die een nieuwe behandeling van uw verzoek zouden rechtvaardigen. Het feit dat u stelt eerder verkeerd door medewerkers van de hogeschool verkeerd zijn voorgelicht doet hier niets aan af nu dit naar het oordeel van het college van bestuur niet het geval is en de hogeschool u op 5 april 2000 overeenkomstig het bepaalde in de Algemene wet bestuursrecht heeft gewezen op uw beroepsmogelijkheden. Gelet op het voorgaande komt het college van bestuur niet toe aan een inhoudelijke beoordeling van uw bezwaar."

Artikel 4:6 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) luidt als volgt:

1. Indien na een geheel of gedeeltelijk afwijzende beschikking een nieuwe aanvraag wordt gedaan, is de aanvrager gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden.
2. Wanneer geen nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden worden vermeld, kan het bestuursorgaan zonder toepassing te geven aan artikel 4:5 de aanvraag afwijzen onder verwijzing naar zijn eerdere afwijzende beschikking.

Het College overweegt als volgt.

Een eerder verzoek van verzoekster om financiële ondersteuning heeft verweerder op 5 april 2000 afgewezen. Het onderhavige beroep betreft een nieuwe aanvraag, als in voormeld artikel 4:6 Awb bedoeld. Verzoekster was derhalve gehouden nieuw gebleken feiten of veranderde omstandigheden te vermelden en verweerder mocht het zonder meer afwijzen en dit in bezwaar handhaven, indien dat niet was gebeurd.

Hetgeen door appellante aan het verzoek ten grondslag is gelegd, namelijk dat zij alsnog van mening is dat verweerder in strijd met artikel 7.51 van de WHW haar eerdere aanvraag heeft afgewezen, is geen nieuw feit of veranderde omstandigheid in de zin van voormeld artikel 4:6 Awb. Gelet op het voorgaande, mocht ver-

weerder de afwijzing van het verzoek van appellante van 24 maart 2001 handhaven, zoals hij bij het bestreden besluit heeft gedaan.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Voor een proceskostenveroordeling zijn geen termen aanwezig.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

CBHO 2001/127

(mrs Loeb, Olivier, Mollee)

28 november 2001

Toelating hoger studiejaar, uitzonderlijke, persoonlijke omstandigheden, toelatingsbeleid

WHW art. 7.54

Blijkens het bestreden besluit pleegt verweerder studenten van buiten slechts tot een hoger studiejaar van de opleiding geneeskunde toe te laten, indien sprake is van uitzonderlijke, persoonlijke omstandigheden, aangeduid als noodsituaties. De door appellante gestelde persoonlijke omstandigheden zijn naar het oordeel van verweerder niet van dien aard.

Niet kan worden geoordeeld dat verweerder zich niet in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen. Gesteld noch gebleken is dat appellante en haar partner anders dan uit vrije wil voor de huidige situatie hebben gekozen, die voor hen kennelijk voor- en nadelen heeft. De nadelen hoeven niet als uitzonderlijke, persoonlijke omstandigheden te worden gekwalificeerd en mochten door verweerder dan ook voor rekening van appellante worden gelaten, op de wijze als bij het bestreden besluit gedaan.

Uitspraak in de zaak van:

A. wonende te B., appellante,
tegen

het college van bestuur van de Rijksuniversiteit Groningen te Groningen, verweerder,
gemachtigden: mr. J.A. van Jaarsveld en mr. E. van Schaik, beiden werkzaam bij verweerdere universiteit.

1. Procesverloop

Bij brief van 27 januari 2001 heeft appellante verweerder verzocht toegelaten te worden tot het vierde jaar van de opleiding geneeskunde(co-schappen) aan verweerdere universiteit.

Bij besluit van 4 mei 2001 heeft verweerder dat verzoek afgewezen.

Bij brief, door verweerder ontvangen op 28 mei 2001, heeft appellante daartegen bezwaar gemaakt.

Bij besluit van 13 augustus 2001, verzonden op die dag, heeft verweerder het bezwaar ongegrond verklaard.

Tegen dit besluit heeft appellante bij brief, ingekomen bij het College op 29 augustus 2001, beroep ingesteld.

Verweerder heeft op 19 september 2001 een verweerschrift ingediend.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 15 oktober 2001. Daar heeft verweerder zijn standpunt bij monde van zijn gemachtigden nader toegelicht. Verzoekster is niet verschenen.

2. Overwegingen

Het bestreden besluit is met name gebaseerd op de volgende overwegingen:

"(...) dat de opleiding *Geneeskunde* een opleiding met een numerus fixus is. Bij een fixus-opleiding is de instelling gerechtvaardigd aan de instroom van studenten in hogere studiejaar beperkingen op te leggen. Indien dat niet zou worden gedaan dan zou dat onoverkomelijke capaciteitsproblemen opleveren. Ter illustratie kan gelden dat de faculteit der Medische Wetenschappen thans al niet meer in staat is al haar studenten in het Academisch Ziekenhuis Groningen (AZG) te plaatsen. Om deze reden is het uitgangspunt van de RuG dat er geen studenten van zusterinstellingen tot de hogere studiejaar worden toegelaten, *tenzij* er sprake is van een overmachtsituatie.

Van een situatie van overmacht is gezien het feit dat uw situatie – hoe vervelend dit voor u ook is – voornamelijk is terug te voeren op door u zelf gemaakte persoonlijke keuzes, geen sprake.

(...)

Ook voor het overige zijn ons College geen feiten en/of omstandigheden gebleken die zouden dienen te leiden tot een andere conclusie."

Aan het verzoek heeft appellante ten grondslag gelegd dat - zakelijk weergegeven – zij nadat zij binnenkort in het huwelijk zal zijn getreden niet meer in staat zal zijn voor haar co-schappen heen en weer te reizen tussen B en Rotterdam en dat de gezinssamenstelling dan aan verhuizing naar de Randstad in de weg staat.

Blijkens het bestreden besluit pleegt verweerder studenten van buiten slechts tot een hoger studiejaar van de opleiding geneeskunde toe te laten, indien sprake is van uitzonderlijke, persoonlijke omstandigheden, aangeduid als noodsituaties. De door appellante gestelde persoonlijke omstandigheden zijn naar het oordeel van verweerder niet van dien aard.

Niet kan worden geoordeeld dat verweerder zich niet in redelijkheid op dit standpunt heeft kunnen stellen. Gesteld noch gebleken is dat appellante en haar partner anders dan uit vrije wil voor de huidige situatie hebben gekozen, die voor hen kennelijk voor- en nadelen heeft.

De nadelen hoeven niet als uitzonderlijke, persoonlijke omstandigheden te worden gekwalificeerd en mochten door verweerder dan ook voor rekening van appellante worden gelaten, op de wijze als bij het bestreden besluit gedaan.

Gelet op het vorenstaande, moet het beroep ongegrond worden verklaard.

Voor een proceskostenveroordeling zijn geen termen aanwezig.

Beslist wordt als volgt.

3. Beslissing

Het College verklaart het beroep ongegrond.

□

TREFWOORDENREGISTER

Trefwoord

Uitspraaknummer

A

Aanvraag (termijn)	00/046
Afstudeerfonds	00/046
Afweging belangen	01/084
Algemeen verbindend voorschrift	01/075
Alleenstaande	01/046

B

Beginsel	
- behoorlijk bestuur	01/046
Bekendmaking	01/084
Beoordelingsvrijheid	01/047, 01/082
Bestuurslidmaatschap	01/001
Beurzenregeling	01/080
Bevoegdheid	
- College	00/053, 01/008, 01/080
Bijstandsnormen Abw	01/075
Bijzondere omstandigheden	
- diversen	00/045
- ziekte	00/052, 01/004

C

Collegegeld	
- instelling	01/012
- restitutie	01/013, 01/047, 01/085
- voldoening	00/044
Criteria decentrale selectie	01/084
Cursusgeld	
- vaststelling	01/075
- voldoening	01/082

D

Decaan	
- contact	01/004
Decentrale selectie	01/084
Doorzenden	00/053

F

Fatale termijn	01/080
-----------------------	--------

H

Hardheidsclausule	01/004
Herhaalde aanvraag/verzoek	01/042, 01/119

I

Informatie Beheer Groep	01/084
Informatievoorziening	01/003
Inkomensvaststelling	01/046
Inkomsten uit arbeid	01/112
Inrichting studieprogramma's	00/045
Inschrijving	00/044, 01/048, 01/082
- OU	01/013, 01/047, 01/048

Inschrijvingsvoorwaarden OU	01/048
Instroomwijzer	01/084
K	
Kostenveroordeling	00/055
L	
Leeftijdsgrens (30 jaar)	01/012
M	
Maatstaf vrijstellingsregeling OU	01/112
Motivering	01/001
N	
Nieuwe feiten of veranderde omstandigheden	01/119
NT2-diploma	01/013
O	
Onderwijsaanbod (niet bekostigd en aangewezen)	00/044
Ontbreken verplichte advisering	00/042
Onvoldoende frankering	00/041
Overlijden appellant	00/055
Overmacht	00/045
P	
Persoonlijke omstandigheden (uitzonderlijke)	01/127
Poststuk (in ontvangst nemen)	00/041
Procesbelang	00/055
Proceskosten	00/055
R	
Relevant werk	01/085
Restitutie	
- cursusgeld	01/013, 01/047
- collegegeld	01/085
S	
Schadevergoeding	
- omvang	01/008
Studiejaar	00/045
Studiefinanciering	00/044
Studentendecaan	
- overleg met	00/052
T	
Techniefonds	01/003
Tempobeurs	00/045, 00/052, 01/004
Tentamenmogelijkheid (weigering extra)	00/053
Termijnaanvraag	00/046
Termijnen	
- overschrijding	00/041, 00/042, 01/003, 01/048, 01/080
Toelating hoger studiejaar	01/127
Toelatingsbeleid	01/127
Toelatingseis OU	01/013

U

Uitschrijving	01/085
Uitzonderlijke persoonlijke omstandigheden	01/127

V

Vaststelling cursusgeld	01/075
Verblijf buitenland	00/042
Verblijfsstatus	01/013
Vermogen	01/112
Verschoonbaarheid	01/080
Vertrouwen (opgewekt)	01/003
Verwachtingen (opgewekte)	01/012, 01/085
Voldoening cursusgeld	01/047, 01/082
Vrijstellingsregeling (maatstaf)	01/112

W

Wetsgeschiedenis	01/112
Wetsinterpretatie	01/047, 01/082

Z

Zelf voorzien	00/042
---------------	--------

ARTIKELSGEWIJSREGISTER

Artikel

Uitspraaknummer

WHW

art. 1.1, onderdeel k,	00/045
art. 1.2	00/044
art. 1.8	00/044
art. 7.37 lid 2	00/044, 01/047, 01/082
art. 7.43	01/012
art. 7.48 lid 2	00/044
art. 7.50 lid 2	01/075, 01/112
art. 7.50 lid 3	01/075, 01/112
art. 7.51	01/003, 01/080
art. 7.51 lid 1	00/046
art. 7.54	01/127
art. 7.57e lid 2	01/084
art. 7.66 lid 1	00/053, 01/008
onder b	01/080
art. 15.2 lid 2	01/008
art. 16.9.b	00/045, 00/052
art. 16.9.b lid 1	01/004

Awb

art. 4:6	01/042, 01/119
art. 6:7	00/041
art. 6:8 lid 2	01/008
art. 6:11	00/041
art. 6:15	00/053, 01/008
art. 7:12	01/001
art. 7:51	01/003
art. 8:72 lid 3	00/042

Afstudeerregeling 1999-2000 RUG art. 12 lid 1	00/046
Beurzenregeling TUD art. 15	01/080
Huisregels Hogeschool Holland art. 18 lid 1	01/085
Inschrijvingsvoorwaarden OU 2000-2001 art. 1	01/013
art. 9 onderdeel b	01/013
KCOU punt 4.1	01/046
punt 4.2	01/046, 01/075, 01/112
Regeling decentrale selectie VU	01/084
Regeling financiële ondersteuning studenten 2000/2001 KUN art. 1.3 lid 4 en lid 3.2	01/001
Regeling financiële ondersteuning studenten en auditoren 1994 UU art. 2.2 lid , lid 1 en 2, 4 toelichting	00/052
Regeling financiering student i.v.m. Tempobeurs studiejaar 1998-1999 RUG art. 2 lid 1 en lid 7	00/045
Regeling ondersteuning studenten UvA 1996-1977 art. 7.2	01/004
art. 9	01/004
Regeling ondersteuning technische studenten TUD art. 3 lid 2	01/003
Studentenstatuut Ichthus Hogeschool art. 18 lid 1	01/085
Uitvoeringsregeling RUG art. 6	01/012

Zakenregister

00/041	15 maart 2001
00/042	15 maart 2001
00/044	20 maart 2001
00/045	20 maart 2001
00/046	30 mei 2001
00/052	20 maart 2001
00/053	1 mei 2001
00/055	20 maart 2001
01/001	1 mei 2001
01/003	1 mei 2001
01/004	30 juli 2001
01/008	30 mei 2001
01/012	30 mei 2001

01/013	11 juni 2001
01/042	30 juli 2001
01/046	30 juli 2001
01/047	5 november 2001
01/048	5 november 2001
01/075	5 november 2001
01/080	5 november 2001
01/082	5 november 2001
01/084	1 augustus 2001
01/085	28 november 2001
01/112	28 november 2001
01/119	28 november 2001
01/127	28 november 2001

INSTELLINGSREGISTER

<i>Instelling</i>	<i>Uitspraaknummer</i>
Hogeschool voor de Economische Studies	01/119
Hogeschool Holland	00/055
Ichthus Hogeschool	01/085
Katholieke Universiteit Nijmegen	01/001,01/042
Open Universiteit	00/053, 01/013, 01/046, 01/047, 01/048, 01/075, 01/082, 01/112
Rijksuniversiteit Groningen	00/041, 00/045, 00/046, 01/008, 01/012, 01/127
Universiteit van Amsterdam	01/004
Universiteit Utrecht	00/052
Technische Universiteit Delft	00/042, 01/003, 01/080
Vrije Universiteit Amsterdam	00/044, 01/084